

„Számomra is furcsának tűnik”

1 részlet Érdekességek

Interjú a Verissimo tv-műsorban 2020. október

Általában nagyon nyugodt vagyok, örülök, ha új lehetőségeket kapok, szeretek új és különböző dolgokkal szembesülni nagyon jól megtanultam uralkodni az érzelmeimen, miközben tanultam, ügyvéd voltam, miközben játszottam, és amikor a játékokra készültem. Nem tudok nyugodtan ülni a társaságban, az irodában mindannyian számítógéppel ültünk.

– riporter: Mit szólt anyád, hogy színész tezzél?

– Can: Anyám mostanra legyőzte ezeket az aggodalmakat a múltban jobban aggódott most csendesebb.

- riporter: Amikor mentél katonai szolgálatra már nagyon híres voltál, - igen - riporter: hogyan fogadtak a többiek?

- Can örültek és érdeklődtek, de nagyon jól esett. Találkoztam olyan emberekkel, akiket a mindennapi életben nem ismertem volna, sokat, gondolkodtam, és nagyon különböző embereket láttam.

- riporter: A Daydreamer azt jelenti, hogy álmodozó, álmodozó vagy?

Nem sokat álmodom,

-(riporter) ez tetszik,

- a jelenben élek, és a jövőre gondolok, a múlt nagyon megterhel, egy dolog, ami stresszt okoz, az az, hogy nem álmodom, még akkor sem, ha ez érdekes dolog., de gyerekkoromban csináltam, igen de most nem nagyon , realista vagyok a jelenben élek, nem gondolok a holnapra.

– riporter: Az interjúk alatt gondoljunk a történetre - Divit Sanem egy olyan történet, amiről sokat álmodozol? Itt egy videó, szeretné látni ? Igen,

- riporter: Can Divit úgy néz ki, mint te.

– Can: Igen minden karakteremben mindig adok hozzá valamit a sajátomból szeretem átalakítani a karaktert, megpróbálom megváltoztatni a forgatókönyvet, és hozzáadok valamit a sajátomból a Bay Yanlis sorozatomhoz is, az a karakter nagyon hasonlít rám, még a Can Divit is, még akkor is, ha különböző karakterek, mindig van valami belőlem.

– riporter: Demettel barátok vagytok?

– Can: Igen, nagyon fontos számomra, mindig elmondom, mindig meg fogom ismételni, nagyon különleges és fontos számomra, sok mindenre megtanított, természetes cselekvésre készítetted, ez egy közös dolog volt, egy dolgot csinállok. Ő csinál egy másikat, és amikor csatlakozik, BOM lesz, az nagyon különleges volt.

– riporter: Ez volt az első alkalom, amikor dolgoztatok együtt?

– Can: igen .

– riporter: remélem, hogy a jövőben újra dolgozhattok, ki tudja. Tudom, hogy találkozott Ferzan Özpetekkel a Romában. Rendező, Özpetek lesz vele filmprojekt?

– Can: Ez az első alkalom, hogy látjuk egymást, nagyon kedves volt nagyon gyakran beszélek vele WhatsApp-on végre találkozhattunk remélem csinálunk valamit együtt? Remélem, talán egy film, nem tudom, túl korai még valami konkrétat mondani, mert a tenni akarás mindkettőnk részéről meg van.

Riporter - Az olasz közvélemény tudni szeretné, hogy szerelmes vagy-e,

- Can : most nem, szingli vagyok
- riporter: szeretnél barátnőt, vagy jól vagy egyedül?
- Can: igen , kinek nem tetszene?
- riporter: Harminc éves vagy, még azt is gondolhatod, hogy jól vagy egyedül, vagy szeretnél egy barátnőt, akivel megoszthatod a pillanatokat, vagy az életed?
- Can: ezt nem lehet megtervezni nyitott vagyok azokra a dolgokra, amiket az élet hoz, még ha muszáj is az életem megtervezni, akkor is még mindig meglephet.
- riporter: szóval vársz, sokszor voltál szerelmes az életedben?
- Can :veszélyes kérdés, beleszeretek mindenbe, amit csinálok, ha egy lánnyal vagyok, az azt jelenti, hogy szeretem különben ne maradtok együtt. Szerelmes vagyok a munkámba, sokszor nézek meg egy epizódot, mert azt szeretem, nem fogadom el a kudarcot (talán Bay Yanlisra utal) még az iskolában is jó voltam, mert szerettem az olaszt tökéletes vagyok, ha csinálok valamit, az azt jelenti, hogy szeretem, a szeretet fontos.
- riporter: a szerelem az élet motorja,
- Can: igen .
- riporter: ez az érzés, ami motivál, szeretnél apa lenni?
- Can: Igen.
- riporter: nem hiszem, hogy úgy cselekszel, hogy nem gondolkodol.
- Can: a gondolkodás sokszor haszontalan. Megpróbálok jól élni, ha sokat gondolkodom... ..bonyolítom a dolgokat.... A gondolkodás rossz dolog, jó dolog színésznek lenni. Nem tudom, hol leszek tíz év múlva. Nem tudom, mit fogok csinálni. Szeretem, ha nem tudom, mi fog történni
- riporter: Szeretted nem tudni?
- Can: Élek nap mint nap hagyom magam meglepni . Ha három éve azt nem hittem volna , hogy én itt vagyok , nem álmodtam róla , nem kell álmodnod .
- riporter: nagyon jól beszélsz olaszul ,
- Can: köszönöm ,
- riporter: volt tolmácsunk , de te adtál egy interjú tökéletesen olaszul.
- Can: köszönöm, bár tíz évvel ezelőtt sokkal jobb voltam, volt mikor megkérdezték, hol tanultam törökül, szerintük olasz vagyok. Véleményem szerint most nem beszélek olyan jól, mint évekkal ezelőtt
- riporter: Esküszöm, hogy nagyon jó vagy
- Can: Néha nehezen emlékszem a szavakra.
- riporter: Ha a jelenbe néz, boldog embernek tarthatja magát?
- Can: Nagyon boldog ember vagyok.
- riporter: köszönöm szépen.

„Passione Turchia” – oldalon ahol Törökországgal kapcsolatos eseményekkel színészekkel és sok mindennel foglalkoznak a következő hír jelent meg.

Új díj Can Yamannak! Nyerhet-e Yaman és De Cecco közösségi média díjat a 2022-es Tespi Awards-on?

A Can Yaman új társadalmi díjat nyert a De és a Banco Alimentare-rel együttműködésben indított kezdeményezésének köszönhetően! Néhány nappal azután, hogy Can Yaman részt vett a Monte Carlo Filmfesztiválon, ahol láthattuk, hogy társadalmi díjat kapott a Can Yaman for Children egyesület melletti elkötelezettségének köszönhetően, a színész számos kezdeményezésének köszönhetően új díjat nyert.

Lássuk, mi történik : .., 2022. május 5., csütörtök Can Yaman új díjat kapott társadalmi elkötelezettségéért. Ez a jóképű színész és De Cecco kezdeményezése a tészta világnapja alkalmából a Banco Alimentarrel együttműködve, elnyerte a Grogeri Consumi díjat a 2022-es Tespi Awards-on. 2021 októberében a tészta világnapja alkalmából. Can Yaman a főszerepben a De Cecco tészta reklámjaként forgatott videót, amelyben a színész egy napig a séf szerepét játszotta.

Megállapodás szerint minden lyke után, egy csomag tészta az Élelmiszerbanknak adományoznak. Yaman videójának köszönhetően az eredmények hihetetlenek voltak, és ezt az új díj is megerősíti. Néhány nap telt el azóta, hogy a sikeres színész részt vett a filmfesztiválon Montecarlóban ahol a színész köszönőbeszédében a Can Yaman for Children-t azzal indokolta, hogy törleszti adósságát Olaszország felé, valóban bebizonyította, hogy különösen hozzá van szokva a humanitárius akciókhoz.

2022.05.13. Cikk : Can Yaman egy olasz egyetemista rajongó szakdolgozatának tárgya.

n Yaman szóhoz sem jut.

👉Olasz Fan, az Univercity hallgatója szakdolgozatot ír róla

A szakdolgozat címe "Társadalmi interakció egy pandémiás időben egy médiajelenségen keresztül: Can Yaman"

👉 A Can Yaman ma már példátlan médiajelenség. A török színésznek a Canale 5-ön sugárzott török tévésorozatnak köszönhetően rövid időn belül sikerült meghódítania Olaszországot.

👉 Amikor ő egy esemény főszereplője, a rajongók megvadulnak, és azonnal készek kommentálni mindent, ami őt foglalkoztatja, és minden szakaszában követni fogják.

👉 Köztudott, hogy a Can Yamamania mára elterjedt. Bármely korosztályú nők szeretik a jól ismert színészt nemcsak vitathatatlan szépsége, hanem ügyessége, tehetsége és nagyszerű szíve miatt is. Valójában Can nagyon érintett a szociális szektorban, különösen ami a beteg gyerekeket illeti: saját egyesülete van, és számos alkalommal javasol rendezvényeket ennek a nemes harcnak a támogatására.

👉 Szakdolgozat Can Yamanról

Érthető, hogy a rajongókat érinti, de az elmúlt órákban felröppennek a hírek az interneten: Can Yaman egy diplomadolgozat főszereplője lett. Egy kommunikációs kulturális folyamatok szociológiájából végzett hallgató diplomamunkát dolgozott ki: „Társadalmi interakció pandémia idején médiajelenségen keresztül: Can Yaman”.

👉 A hír nyilvánvalóan eljutott az érintetthez, sőt a török színész volt az, aki közösségi csatornáin terjesztette: "Szótlan vagyok, kíváncsi vagyok erre a rólam szóló dolgozatra..." - kommentálta.

👉 Először fordul elő, hogy külföldi színész diplomamunka tárgyává válik. Ez azt bizonyítja, hogy Can Yaman valóban társadalmi jelenség. Eközben a török színészre továbbra is nagy a kereslet és elfoglalt. A Viola come il mare forgatása után az El Turco sorozat következik, mivel szerződést írt alá a Disney Pluszal.

👉👉👉 PS

A diák ezt írta közösségi fiókjában: "Egy út, egy cél és egy inspiráció: @canyaman. 8 hónapos munka, az I. fokozatú szakdolgozat olyan személyen fogant és készült, aki sok tekintetben változást hozott és hoz. Artikulált, sok elhivatottsággal és áldozatvállalással járó munka, aminek köszönhetően elértem a 110-et és a vizsgabizottság tapsával dicséretet. Óriási meglepetés számomra, amit jól megértesz, tekintettel arra, hogy tanulmányaid során olyan ember és szakember lehetsz, mint ma: kulturált és felkészült ember, valamint komoly és perfekcionista színész. Az a vágyam, hogy a diploma megfelelő véget érjen, legyen egy értekezlet, hogy személyesen átadhassam diplomamunkám másolatát és az Ön elhivatottságát, hogy megpecsételje az elért eredményt. Kösz!"

Török babonák, szokások:

1. Nem szabad egymásra tett lábbal enni az asztalnál tiszteletlen és az éhínség jele.
2. Sötétben nem lehet senkinek tejet adni mert akkor a tehén nem ad több tejet.
3. Szombaton és kedden nem mosnak ágyneműt.
4. Ha a mosott gyerekruha napnyugtáig kint marad a baba megbabonázható.
5. Az olló nem adható kézzől kézre mert ellenségnek számít.
6. Mindenki aki áthalad a szívárvány alatt megváltoztatja a nemét.
7. Ha madárürülék esik valakire sok pénzt keres.
8. Hullócsillag halált szinonimája.

9. Egy olló nyitva marad egy házban családi harc kezdődik.
10. Miért dobnak az elmenő után vizet? Sámánizmus fő eleme, az élet szimbóluma. Menj el mint a víz és térj vissza mint a víz.
11. Miért érintik a törökök a fogukat? Az erős ijedtség az első fogak kihullását okozhatja. A megérintés ezt akadályozza meg.
12. Jégkrémet fagyaltot nyalni Törökországban a nőknek nem lehet!
Itt az állam és a vallás nagyon keveredik ez a szokás Isztambulból ered. A jó ízlésű nő a gesztusokat részesíti előnybe nem az ízlést. Öröm ami valami csúnya dolgot jelentene, mert a belekre vonatkozik.
13. Miért nincsenek szex jelenetek a török sorozatokban? Törökország a második legnagyobb sorozat-gyártó. Mára az olasz közvéleményt is hozzászoktatták a vágyott de soha el nem fogyasztott szerelemhez ami mégis örömet okoz. Egy kis simogatás pár puszi, vagy ölelés. Törökországban cenzúra van érvényben. A csókot inkább hátulról kell filmezni miközben az ajkat alig szabad érinteni. Ha a szabályt nem tartják be magas bírságot fizetnek. A török szokások alapján a nőknek két lehetősége van férjhez megy jól és a háztartás az otthon felügyelete a gyerekek nevelése a dolga, vagy dolgozni kezd. A férje nélkül nem megy szórakozni. Döntés és a pénzkeresés mindig a férfiaké különösen vidéken. Sokszor bezárással, egyéb erőszakkal törik meg párjukat.
14. A papucs levétele a törököknél olyan szokás amit mindig be kell tartani. Rögeszmésen vigyáznak az otthon tisztaságára és a higiéniára.
15. Kávé ceremónia nagyon fontos szokás vallási események, esküvők alkalmával. A menyasszonynak a legjobb kávé kell elkészíteni és a vőlegényébe sót kell tenni. Ezt habozás nélkül meg kell inni, ezzel fejezi ki a vőlegény hogy szereti a leendő menyasszonyt és bármit hajlandó megtenni érte. A török kávé : személyenként egy kávé pohár víz, egy kávéskanál finomra őrölt kávé, egy kávéskanál cukor, fahéj vagy kardamom. Egy hosszúkás edényben felfőzzük, a habot a csészékbe rakjuk, ezt még kétszer ismételjük, utána egy kicsit ülepedik és a kávé óvatosan a csészékbe öntjük.
16. A házasság fázisai szabályai:
A házassággal kapcsolatos hagyományok szabályok tisztelete alapvető mert a szülők tiszteletét jelenti. A házasság nem két ember hanem két család szövetségét jelenti. A lány új családja része lesz. A vőlegénynek idős családtagjaival együtt meg kell kérni a menyasszonyt, gyűrűt kell venni piros szalaggal össze kell kötni. A felhúzott gyűrűket összekötő piros zsinórt a lány anyjának szét kell szakítani ez jelzi, hogy a lány új életet kezd az apai háztól távol. Henna esten búcsúzik a lány a szülői háztól az esküvő előtt két nappal. A menyasszonyt piros hennával kell díszíteni, bársony estélyi ruhában van és piros kendőt visel az öröm és boldogság jele ként. A férj családjától ajándékokat kap. Cukrot az öröm jelképe, a tojás a menyasszony életének változását, a fillér a gazdagságot jelképezi. Mikor elmegy tükörbe kell néznie ez jelenti az új utat és azt hogy a házasság sokáig fog tartani.
17. Allah szeme egy kék kör alakú szem a gonosz szem ellen.
18. Ha nyúl halad el a kocsi előtt szerencsétlenséget jelent.
19. Ha egy gyerek átnéz a lába között azt jelenti vendég érkezik.
20. Jobb lábbal belépni egy szobába szerencsét jelent.

2022.05.11. Török színészek oldalon az El Turcoan Hande és Can esetleges partnersége

Can Yaman és Hande Ercel partnersége nagy hír lesz. A híres színésznő, Hande Ercel vette át a főszerepet a Sen Cal Kapimi című tévésorozatban. Kerem Bursin és Hande Ercel először nagyon jó párossá vált a sorozatban, majd a való életben is teljes mértékben megélték szerelmüket. A páros különválása azonban a rajongóikat is nagyon felzaklatta.

A Sen Cal Kapimi sorozat 2021. szeptember 8-án került utoljára képernyőre az 52. epizódjával. Az akkori forgatáson készült interjúból kiderült, hogy a sorozatot tervezték meghosszabbítani, de Hande Ercel ezt nem vállalta.. Hande Ercel nem akarta folytatni, mert nagyon fáradt volt. Ez okozta

a sorozat fináléját szeptemberben, és a fiatal színésznek lehetősége volt pihenni. Miután elhagyta Kerem Bursint, Hande Ercel most megunta a nyaralást. A színésznek, aki vissza akart térni hiányzott a munka. A rajongók izgatottan várják, hogy mit fog tenni a híres színész, aki továbbra is tárgyal a producerekkel, és akinek a nevét a Disney Plusz El Turco című új sorozata emlegeti. Vajon találkozhat-e Yaman és Hande Ercel ugyanabban a sorozatban? A férfi főszerepet ismerik az El Turco sorozatban, de a női főszereplőnél még nincs egyértelmű helyzet. A Hande Ercel név bevezetése nagy izgalmat keltett

Figyelemre méltó volt az is, hogy a híres színész azt üzentte, hogy ezen állítások után visszatér. Hande Ercel azt mondta: „Munkát fogunk végezni, de ez nem világos. Nagyon hiányoznak a forgatások. Szeptember óta nem dolgozom. Sokáig hiányzott és bejelentette, hogy visszatér a forgatásokhoz. Kijelentve, hogy a 8 hónapos vakáció elég neki, és nincs nyaralási terve a nyáron, Hande Ercel egyfajta projekttel fog visszatérni?

Rajongói izgatottan várják az új projektet, és ha azt akarják, hogy Can Yaman és Hande Ercel találkozzon, akkor ők is nagyon szeretnék. A közösségi médiában megjelent kommentekben úgy gondolják, hogy ők ketten nagyon sikeres munkát végezhetnek, és Az El Turco sorozat nagy figyelmet fog vonzani szerte a világon.

Az új sorozatban Can Yaman és Hande Ercel páros találkozását terjesztették elő. Tehát nincs hivatalos információ.

Hande Ercel egy igen meglepő projekttel állhat rajongói elé. Ez a projekt várhatóan a közeljövőben tisztázásra kerül.

Miközben az Orhan Yeniaras „El Turco” című regényéből készült sorozat előkészületei folytatódnak, a rajongók körében izgalmas várakozás zajlik a Can Yaman és Hande Ercel sikerszínészekkel való találkozás lehetősége miatt.

Can Yaman, aki már több mint egy éve folytatja pályafutását Olaszországban, a Disney Plusz új sorozatát forgatja, El Turco néven. A sorozatot, ami félig fikció, félig igaz történet lesz, tulajdonképpen már hónapokkal ezelőtt bejelentettük oldalunkon. De akkoriban a projekt még nagyon az elején volt, nem volt világos, hogy ki fog játszani a sorozatban, és hol sugározzák.

Az El Turco névre keresztelt sorozat Bécs oszmán ostroma idején játszódik. A sorozatot Orhan Yeniaras történész és író El Turco című regényéből dolgozzák fel. A könyv az Oszmán Birodalom IV. A II. Mehmed uralkodása alatt lezajlott bécsi ostrom ismeretlenjeit meséli el. El Turco a törökök nyomait meséli el az észak-olaszországi Moena nevű faluban. A következő információkat tartalmazza a könyv bevezetője:

„Egy utazás, amit ebben a faluban tesz meg, ahol senki nem beszél törökül, élete utazása lesz. körülöttem; Meg fog lepődni, ha olyan táblákat lát, mint a Török Ház, a Török utca és a Török kávé. Ha folytatja a túrát, márvány talapzaton elhelyezett szakállas és turbános janicsár mellszobra fogad. Érdekessége, hogy a mellszobor talapzatán egy félholddal és csillaggal ellátott török zászló látható, és a „török” szó jól olvasható. Ha augusztusban elmész a faluba, látni fogod, hogy az emberek török nemzeti ruhát viselnek, és török zászlóval a kezükben vonulnak ki az utcára. Mellszobrot mutogatva bármelyik falubelinek: "Ki ez?" Ha megkérdezed őket, azt mondják: „Ő a mi ősünk, mi is törökök vagyunk”. Szóval ki ez a török? Ebben a faluban telepedett le Balaban Agha oszmán hírszerző tiszt, akit Bécs második ostrománál a moena nép sebesülten talált és megmentett, és sikeres parasztfelkelést szervezett a pénzt kicsikaró főurak ellen. Ebben a dokumentumregényben Bécs második ostromának ismeretlen aspektusait, valamint Balaban Agha rendkívüli történetét olvashatja majd.

2022.05.27. Hírek és videók Hírek Olaszországban > Tv és pletyka

Can Yaman, Disney + sorozat pletyka: epizódonként 1,5 millió török lírát kereshet

A 2.Sayfa török tévéműsor szerint a színész epizódonként körülbelül 85 000 eurót kereshet az El Turcóban 2022. május 27. 16:02 (Denisz videója szerint Hande 400.000,- lírát, Demet 350000,-lírát, egy másik színész 700.000,- jelenleg a Disney+ Can értékeli a legtöbbre)

TV-sorozat Az elmúlt néhány órában Törökországban nagy vitákat vált ki az állítólagos kereset mennyisége, amelyet Can Yaman a Disney + El Turco televíziós sorozatának megvalósításával kaphat. A török pletykák tulajdonképpen epizódonként másfél millió török líráról beszélnek.

Az utóbbi időben sok szó esett a Can Yamanról és a Disney + digitális platformmal való együttműködéséről. Jelenleg az első pletykák arról árulkodnak, hogy a sorozat El Turco névre hallgathat, a szett Olaszországban játszódik (ahogyan azt maga Can Yaman is elárulta), és Hande Erçel is az oldalán állhat.

Can Yaman mellett láthatja a Sen çal kapimi sorozat főszereplőjét, Hande Erçelt. Lehetne egy arany pár, amelyet Can Yaman és Hande Erçel alkot, akik jelenleg a legnépszerűbb színészek és színésznőknek tűnnek Törökországban (az Imdb oldalon a felhasználók által összeállított rangsor szerint) Bürsin és Kıvanç Tatlıtuğ, míg Demet Özdemir a tizenegyedik helyen áll. Utóbbi az imént említett színészek közül az egyetlen, aki egy új sorozat forgatásán áll. Valójában néhány héttel ezelőtt elkezdte forgatni a Dünyayla Benim Aramda című produkciót, amelyet a Disney + sugároz majd.

Tényleg sokat foglalkoznak Cannal egy másik tv műsorban arról szavaztak az 5 felsorolt török színész közül ki győzné le a többi szkanderben Cant szavazták elsőnek.

2022.06.01.

Can az 5.Filming Italy Sardegna fesztiválon kap díjat, amelyet június 9. és június 12. között rendeznek meg a Cagliariiban, Forte Village-ben. Can elnyeri a Filming Italy Kreativitás Díját a „Can Yaman For Children” Egyesületnek, amely 2021-ben született azzal a céllal, hogy adományokkal és jótékonyági tevékenységekkel segítse a gyerekeket. Can is bemutatja könyvét, a „ Furcsának tűnik számomra is,” az új kezdeményezések mellett .

Ma (2022.06.01) sajtótájékoztatón mutatták be az 5. Filming Italy Sardegna Fesztivált, amelynek ötletgazdája és rendezője Tiziana Rocca, amely június 9. és 12. között kerül megrendezésre Cagliariiban, Forte Village-ben. Az esemény az egyetlen a maga nemében, mert először kapcsolja össze a mozit és a televíziót vetítési találkozókkal és filmek és televíziós sorozatok bemutatóival, amelyek magukban foglalják a kis- és nagy vászon legfontosabb forgalmazását és gyártását a szórakoztató óriásokkal együtt. VOD és televízió. A Filming Italy Sardegna Fesztivál idén is az APA Audiovizuális Producerek Szövetségével együttműködésben valósul meg Giancarlo Leone elnökletével, Szardínia Autonóm Régiója, Cagliari önkormányzata, a Costa Smeralda Konzorcium védnöksége mellett, valamint a Forte Village közreműködésével. Ennek a kiadásnak a keresztanyja Donatella Finocchiaro, egy rendkívül tehetséges színésznő és nagysikerű filmek tolmácsa lesz.

2022. 06.10 interjú Can Yamannal A Sardega Fesztiválon

Forgatás Olaszország Sardegna Fesztivál – V kiadás | Interjú

Tiziana Rocca – Köszönetet mondok minden diáknak, aki itt van, de különösen mindazoknak, akik kapcsolatban állnak velünk 20 iskola közvetítésében Olaszország egész területéről. Tudom, hogy sokan foglaltak, ezért örülök, hogy követi a fesztivált, de ma különösen nagy megtiszteltetés számomra, hogy nemcsak egy barátom van a Velencei Filmfesztivál idejéből, hanem egy színész is, akit nagyon tisztelek. mert amellett, hogy nagyon jó színész, most írt egy „Nekem is furcsának tűnik” című könyvet is, és ma megtiszteltetés számunkra, hogy itt, a Fesztiválon bemutathassuk. Ő is egy nagylelkű ember, és ma este megtudjuk, hogyan, ha közelebről megismerjük szolidaritási egyesületét, amely valóban sok pénzt gyűjt a jó cselekedeteihez. Ez azért fontos, mert ez egy nagyon ritka dolog, és fesztiválként az elmúlt 5 évben mindig közel álltunk a szolidaritási

kezdeményezésekhez számos egyesülettel, mint a FareAmbiente, a Sarah's Trust, a Never Alone, ezért nagyon örülünk, hogy bemutatkozhatunk itt a fesztiválon. Szintén nagyszerű vendég, aki maga is nagylelkű, és bármit csinál, a leggyengébbekre is figyel, ezért nagyon üdvözlöm Can Yamant, köszönöm, hogy itt vagy...

Hagyjuk hát Giulio-t az interjú elkészítésében, ma pedig egy kicsit többet megtudhatunk rólad, Can ezzel a csodálatos, nekem is furcsának tűnik könyvvel.

Giulio: Hello. Először is köszönöm, hogy itt voltál velünk. „Számomra is furcsának tűnik” az első kérdés: mi készített arra, hogy 32 évesen önéletrajzot írjon?

Can Yaman: A cím azt mondja... „Számomra is furcsának tűnik” a könyv megírása után elmondom a legérdekesebbet, 32 évesen írtam, de a könyv életem első 24 évéről szól. , a könyvben az ember másik oldaláról beszélek, aki vagyok, mert az engem követő emberek általában beleszeretnek és ismerik az általam alkotott karaktereket, és talán összekeverednek az általam létrehozott karakterekkel, és azt hiszik, hogy én vagyok azt a bizonyos karaktert. Amikor ezt a munkát végzed, mindig megvan a kockázata annak, hogy nem ismerik meg igazán ki vagy A gyors emberek kíváncsiak rád, keresnek, nyomoznak és esetleg ha nem találnak rólad információt, kitalálják. Amikor rámentem a google-ra és megírtam a Can Yaman-t, olyan információkat láttam, amik teljesen hamisak, nem engem tükröznek, nem képviselnek, ez zavart. Nagyon kevés információ áll rendelkezésre arról, hogy ki vagyok a valós személyről, ezért olyan nagy szeretetet és szeretetet kapok nemzetközileg, és olyan drasztikus dolgot is csinálok, mint hogy országot váltok és idejövök Olaszországba, más nyelven forgatok,

Giulio: Egy olasz sorozat főszereplője. Az emberek többet akarnak tudni rólad, hogy ki vagy valójában.

Can: Ezért ezt a figyelmet viszonzni szerettem volna egyszer s mindenkorra elmagyarázni mindenkinek, hogy ki is vagyok valójában, milyen környezetben nőttem fel, a szüleim tanításait, melyik iskolát végeztem, milyen nehézségeim voltak, hogy azonosulni tudjanak velem, így a közönséggel való kapcsolatomban továbbra is egészségesebb lehet, mert ők jobban ismernek, megvolt a magyarázkodási igényem.

Giulio: Mit képvisel Olaszország személyes és művészi szempontból?

Can: Olaszország... A könyvben „gondviselésnek” is leírtam, mert Isztambulban nőttem fel, ami egy kissé sajátos város, mert két kontinenst, Ázsiát és Európát egyesíti, egy sajátos város, és miután így nőttem fel, mindig is szerettem volna, mindig arról álmodoztam, hogy világpolgár leszek, nemzetközi állampolgár, nem akartam, hogy csak törökként definiáljanak, anyám nagyon szerette, hogy nyelveket és más kultúrákat tanuljak, így a középiskolában tökéletesen megtanultam angolul, aztán már szerettem volna egy másik nyelvet tanulni, középiskolában, ez egy olyan kultúra, ami az Oszmán Birodalomból ered, hogy sok külföldi iskolánk van, mint a francia, amerikai, angol, német, olaszt szerettem volna tanulni, ami érdekesebb, egyedibb volt, és ezért mindig is szerettem Olaszországot, a nyelvet és a kultúrát. Abban a korban már tisztában voltam azzal, hogy milyen fontos lehet egy ilyen nyelv tanulása, és szerettem volna olaszul tanulni, így 14 évesen ezt választottam az olasz iskolában. 5 évig az olasz gimnáziumban tanultam, minden tantárgy olaszul volt, a tanárok is így olaszosítottam magam.

Okos tanuló voltam, megszerettem a nyelvet és 1 év alatt nagyon jól beszéltem olaszul, nagyon magas átlaggal végeztem az iskolát, majd a jogot választottam, és miután elkezdtem színészkedni. 10 éve már nem beszélek olaszul, de mint mondtam, ez a sors egy kicsit ironikus, 15 év után Olaszországba visz, olaszul forgatni, mindazok a dolgok,

amiket gyerekkoromban csináltam, mert ez miért lenne fontos Olaszország, nem tudom, hogy véletlen vagy a sors iróniája, hogy különösen népszerű voltam itt Olaszországban, nem tudom, Istent kell megkérdezni.

Giulio: Javaslatokat fogunk kérni. Önnek is volt egy fontos tanulmányi időszaka az Egyesült Államokban...

Can: Igen, a gimnázium utolsó évében átlagosan első voltam a suliban, nagyon jó jegyeim voltak, így Törökországban volt ez a verseny, amit minden muszlim ország számára rendeztek, amikor ezek a szörnyű terroresemények történtek. Amerikában szeptember 11-én kezdődött el ez a dolog, hogy a muszlim országok legjobb diákjait küldték Amerikába, hogy békésebb hidat hozzanak létre. Törökország is ezek közé az országok közé tartozott, 36 diákot kellett kiválasztaniuk a 3000 legjobb diák közé Törökországban, én az olasz gimnáziumot képviseltem, a legjobb lévén az iskola engem választott, különféle tesztekkel csináltak, angol tesztet, általános kultúrtesztet, szóbeli interjút, hogy igazságosan tudjanak választani. Én is közéjük tartoztam, elmentem Amerikába Törökországot képviselni és ott tanulni 1 évet. Miután az olasz gimnáziumon keresztül felfedeztem az európai világot, számomra ez egy lehetőség az amerikai világ felfedezésére abban a korban, ezért közeledve a világpolgári célohoz nagyon izgatott voltam. Azért mentem oda, hogy 1 évet tanuljak középiskolában, hogy megtapasztaljam ezt, és számomra ez nagyon fontos volt az életemben, mert az ebből a tapasztalatból tanultak még ma is meghatározni és meghatározni, hogy ki vagyok.

Giulio: Az Ön által elmondottak alapján, de a könyvét olvasva is eszembe jutott egy szó, ami a „váltás”, Ön nagyon nyitott a változásra.

Can: Igen, sok életem volt, és sok fázis, hullámvölgy és sok változás a családomban a gazdasági helyzetet illetően is, ezért egész életemben mindig voltak ösztöndíjaim, a könyvben arról beszélek, hogy kaptam ezeket az ösztöndíjakat, mert minden küzdelem volt, kihívás, minden alkalommal volt egy újabb győzelem, számomra minden év verseny volt, véleményem szerint a kérdésed mindegyikére vonatkozik, az iskolákra, amiket tanultam, amióta voltam. Jogot tanulni más álmaim voltak, amikor ügyvéd voltam egy ideig ügyvédi szakmát is gyakoroltam az egy másik világ volt, amikor Amerikában voltam újra egy másik világ, amikor olaszul tanultam egy másik világ, mondhatjuk, hogy nagyon nyitott vagyok és bátor is, bátor emberként tudnám definiálni magam, mert úgy döntöttem, hogy 1 éjszaka alatt eljövök Olaszországba, felébredtem és azt mondtam, hogy elmegyek, így nem mindenki dönthet így és cselekszik. , azonban a gyerekkoromban élt életem felkészített arra, hogy ilyen legyek, ha nem tenném meg mindazt se tanulmányokat az életemben, nem lehettem ma olyan bátor a dolgok eldöntésében.

Giulio: Ha már Olaszországról beszélünk, ősszel kerül adásba a Francesca Chillelivel forgatott Viola Come il Mare sorozat, milyen volt ez az élmény, mit tudtok mesélni?

Can: Számomra ez egy fordulópont, egy kihívás, hogy egy másik idegen nyelven főszereplő legyek. Hiába tudok olaszul, volt egy segítők, akivel napi 3 órát dolgoztam, ő felkészített, számomra nagyon fontos élmény volt, 7 hónapja forgattunk, megtapasztalhattam egy beállított környezetet egy másik országban és ez határozottan nagyon fontos dolog számomra, úgyhogy alig várom, hogy adásban lássam és megosszam a nyilvánossággal.

Giulio: Megkérem az igazgatót, hogy a következő kérdés előtt küldjön hozzászólást (Videó a római Umberto I kórház látogatásáról)

Láttuk, hogy ez egy olyan hozzájárulás volt, amely a Can Yaman for Children-t érintette, ha nem tévedek, tavaly alapítottad, mit jelent ez az Egyesület?

Can: Számomra mindent jelent, amit látsz, az még csak a kezdet, a legjobb még hátravan, sok más szép dolgot fogunk csinálni, amit a jövőben felfedezni fogsz, nagyon fontos terveink vannak a gyerekekkel, lesz szép dolgok ez egy szép kezdet, a munkám, amit csinállok, a színészi munka mindig a megosztásról szól, megosztunk, érzelmeket közvetítünk, ez egy folyamatos megosztás, és ezért nagyon fontos például Viola Come il Mare mi forgattuk és még nincs adásban, megőrülök, szeretném látni a képernyőn, azonnal meg akarom osztani, azonnal szeretném megkapni a választ. A megosztás nagyon fontos még ezekben az esetekben is szeretném megosztani a hírnevemet, mert Isten mindent megadott nekem, ha nem osztanám meg azt, aki vagyok, önző lennék. Könyvemben megosztottam életem első 24 évét, mert szeretném elmagyarázni, hogy érdekel a gyermekkor, a gyermekkorok ebben az időszakában szenvedünk, ahol nehézségeink vannak, ahol küzdünk, harcolunk, hiszem, hogy minden gyereknek kell, hogy legyen lehetőségük, ha nincs lehetőségük ebben az életben, az nem jó, ezért az egyesület létrehozása érdekel, hogy a gyerekeknek legyen lehetőségük, és szeretném megosztani a dolgokat, amiket kaptam, örült szeretetet kaptam és nem akarom, hogy csak magamnak tartsam meg, meg akarom osztani és viszonzni, tenni akarok valamit... szép dolgokat csináltunk a csoportommal együtt, és még többet akarunk tenni a világ leggyengébb teremtményeiért.

Giulio: Az utolsó kérdés, amit felteszek, csak rólad szól, hogyan képzeled el a jövőbeni életrajzodat, hogyan képzeled el a jövődet?

Can: Nem hiszem, hogy írok még egy életrajzot, de megtehetném, mert nem árultam el mindent... van egy időszak, amit nem árultam el, a könyvemben elmagyaráztam, milyen ember vagyok, hogy adjak az embereknek Azok, akik szeretnek, egy esélyt, hogy úgy gondolkodjanak, mint én, szóval ha valaki álhíreket olvas rólam, tud úgy gondolkodni, mint én, megérti, hogy ez a hír hamis vagy igaz, mert ismer. Lehetőséget akartam adni nekik arra, hogy hozzám hasonlóan gondolkodjanak, így az én könyvem ebben az értelemben különleges, mert igazán ismerik a gyökereimet, a bázisomat, a leendő könyvet, amit nem ismerek, talán 10 év múlva lesz. nem tudom, most lehetetlen írni, mert amióta színész lettem, más híres emberekkel is kapcsolatba kerültem, így nehéz még egy könyvet írni, ahol emberekről beszélek, mert nem lehet, etikailag nem, szóval látom. kicsit nehéz, de meglátjuk.

Giulio: Nos, köszönjük Can Yamannak, hogy itt volt velünk, és a Filming Italy Sardegna Festival üdvözlését. Emlékszünk a „Számomra is furcsának tűnik” című könyvére. Üdvözlettel és még egyszer köszönöm!

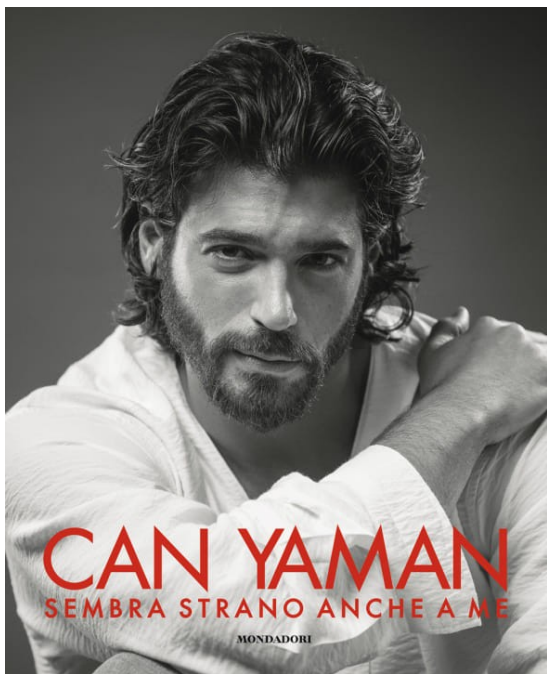
Can: Köszönöm, nagyon köszönöm.

Can Yaman önéletrajz

Nekem is úgy tűnik / Sembra stano anche a me /2021.november 30./

Borító

„Számomra is furcsának tűnik”

A nők szeretik őt, a férfiak szeretnének a helyében lenni. A rajongók millióival a világ minden tájáról Can Yaman a pillanat színésze. De ki is ő valójában? Mi rejlik mágneses szemei és kifogástalan tehetsége mögött? Can most először dönt úgy, hogy egy bensőséges és privát önéletrajzban leplezi le magát. Az emlékek fonalát visszatekerve visszanyúl a gyermekkor távoli napjaiba és a fiatalság viharos napjaiba, hogy mindent megmagyaráz, ami a népszerűség előtt történt. A családdal való kapcsolat és a gazdasági nehézségek, a tanulmányi évek és a nőkkel való kapcsolat: egy olyan történet, amely nem fél egyszerre feltárni egy rendkívüli és bonyolult életet. Egy igazi és meglepő, kiadatlan portré, amely egy ember történetét meséli el, nem pedig egy díva sikereit.

Prológus

Először döntöttem úgy, hogy mesélek magamról. Egészen „szűrők” nélkül. Mindent el akarok mondani, de nem azzal akarom kezdeni, amit elvárnál. Inkább a végétől kezdem, és elmagyarázom, miért egyeztem bele, hogy harminckét évesen írok egy önéletrajzot. Tudom, hogy akik írnak általában egy kicsit korban előrébb járnak, ha több tapasztalatod van, több emléket osztasz meg.

Most egy különleges pillanatomhoz értem: az elmúlt években rendkívüli dolgok történtek velem, amelyeket soha nem tartottam volna lehetségesnek, és ez nem szűnt meg ámulatba ejteni. Gyakran megállok és körülnézek, és furcsa számomra. Hogy őszinte legyek, nem vagyok biztos benne, hogy megérdemlek annyi érdeklődés annyi megbecsülést annyi üzenetet annyi szeretet. Ne érts félre, nem mondom, hogy nem szeretem ezt a figyelmet, csak azt, hogy folyamatosan az a benyomásom, hogy nem tudom viszonzni a szeretet hurrikánját, amelyet kapok, és amely nekem is furcsának tűnik. Ezért döntöttem úgy, hogy viszonzom a szereteted egy részét azzal, hogy elmondom az igazat. Ezek az oldalak abból a mély vágyból születnek, hogy egy kis darabot adjak magamból, és felfedjék, ki vagyok valójában, ahol a nehézségek pillanataiból származom, az értékeim és a döntéseim, a jók és a rosszak, amelyek a mai emberré tettek. Most mesélek az életemről. Ahogy még senkinek sem mondtam, neked.

I. Itt vagyok az eredeti. /l'origine/

Ez egy olyan név, amely az én generációm óta terjedt el Törökországban: nem találsz olyan öregembert, aki chami Can.... Ez egy modern név, mint a családom, jelentése az "élet lelki

szelleme", és mindig azt gondoltam, hogy ebben a három betűben nagy ajándék és ugyanakkor hatalmas felelősség rejtőzik. Isztambulban születtem, ami legalább véleményem szerint a legszebb hely, ami létezik. Isztambul egyedülálló város, amely egyesíti Ázsiát Európával, és ezért mindig is a világ része volt, amelyet mindenki meg akart hódítani. Minden kerülete úgy tűnik, hogy egy másik országban van: olyan, mintha egyszerre húsz városban élnék. Egy ilyen metropoliszban születni egy vagyon, de egyben kockázat is: előfordulhat, hogy nem tudsz azonosulni egyetlen kultúrával sem, és elveszítettnek érzed magad, azon tűnődve, hogy inkább egy vagy másik kontinenshez tartozol-e. Ugyanakkor, ha tudod, hogyan kell kihasználni az etnikumok és kultúrák sokféleségét és hatalmasságát, amit ez a város kínál, naponta megtanulsz valamit, ami az életben nagyon hasznos lesz. Soha nem éreztem magam csak török állampolgárnak, hanem a világ polgárának. 1989. november 8-án születtem, valóban 7-én 23,55 perckor.

De néhány perccel később regisztráltak. Güldem anya és Güven apa másképp élte meg a születésemet. A szülés alatt anyám szíve megállt, és úgy tűnt, hogy hatvan másodpercig nem indult el. Mindig azt mondja nekem, hogy ezekből a pillanatokból csak egy furcsa látomásra emlékszik: egy gyönyörű narancssárga kertben volt, egyfajta paradicsomban. A szülőszobában volt a nagymamám. Az egyetlen, aki beléphetett, apám miközben mindez történt, otthon volt, és rántottát főzött. Apám mindig is csendes ember volt. Amikor világra jöttem, 3 kilót és 950 grammot nyomtam, tele voltam hajjal és nagy vállakkal. A szüleim szerint nagyon csúnya voltam. Amikor először meglátott, apám tréfásan azonnal azt mondta: Te biztos vagy benne, hogy nem cserélted el a fiamat egy másikkal? Ehelyett én csak Can Yaman voltam.

A család mindenekelőtt / la famiglia prima di tutto/

A családom nem volt különösebben gazdag, vagy inkább a szüleim az anyai nagyapám viszont gazdag volt, csakhogy anyám évek óta nem beszélt velük. Amikor anyai nagyszüleim elváltak a két lányuk is elvált, anyám a nagymamámnál lakott, míg a nagynéném inkább a nagyapámnál lakott. Ez elkerülhetetlen törést okoz a családban. A nagymamám mindig egy kicsit komoly, egy veterán tiszt lánya volt és ez talán megkeményítette. Gyerekkoromban például édesanyám szeretett volna táncos vagy teniszező lenni, de ezeket a tevékenységeket hobbinak bélyegezték. Pedig a nagymamám énekes volt isteni hangja volt. Elvégezte az akadémiát, fiatal korában jó hírnévnek örvendett, de miután anya lett másnak szentelte magát és angolt tanított azzal keresett pénzt. Különös volt hogy egy hozzá hasonló művész ilyen szigorúan megtiltotta a művészeti ágakat. Valahányszor anyám beszélt róluk átéreztem annak a nőnek a fájdalmát akit anyja kényszerített apja pedig elhagyott.

A nagyapámat viszont soha nem ismertem. Csak annyit tudok róla hogy Svájcban élt, négy házassága volt és egy cég vezetője volt, aki hat nyelven beszélt kulturált ember volt de sznob. Azon a napon amikor a szüleim anyagi segítséget kértek tőle a házasságkötésükhöz, látva, hogy apám „utcagyerek”, nagyapám felsőbbrendűen ezt mondta: „Úgy fiatal ember hogyan tervezed folytatni ezt a házasságot?” Apám aki mindig is dohányzott (mint én) azt válaszolta. „Ha lenne pénzem nem is akartalak volna megismerni és már össze is házasodtunk volna, ez volt az utolsó találkozásunk.” Amikor anyukám megtudta, hogy rám vár, ő huszonkét éves volt, apám pedig huszonhét éves volt. Nem voltam kívánt gyerek balesetnek neveztek, mivel nem aranyban fürödtek attól tartott hogy nem tudja nekem garantálni a szilárd jövőt. Nem igazán tudták mit tegyenek ezért úgy döntöttek időpontot kérnek a kórházban, hogy beszéljenek egy orvossal és tájékozódjanak az abortusz kockázatairól.

A családom nem volt különösebben gazdag

Vagy inkább a szüleim nem. / La mia famiglia non era particolarmente benestante

Amikor azonban megérkeztem azon a napon szüleim reggeli közben látták egy évvel korábban született unokatestvérem fényképét és mindketten sírva fakadtak. Sokáig beszélgettek otthon a kis konyha asztalánál ülve és végül azt mondták egymásnak, hogy mindent megtesznek a jövőm biztosítása érdekében. Röviden egy fotó az unokatestvérem megmentette az életemet. Attól a naptól kezdve a szüleim a saját kezükbe vették a dolgokat és felnőttek lettek. Apám mindig azt mondta, hogy „érkezésem áldás volt és ha nem születtem volna meg börtönbe kerültem volna vagy már meghaltam volna”. Azt erősíti meg hogy egy gyerek megváltoztatja az életedet soha nem volt találóbb mint akkor. De ahhoz hogy ezt megértsd még néhány dolgot el kell mondjak róla. Apám mindig nagyon fontos figura volt a számomra. Az öt testvér közül ő volt a harmadik, a családja szláv származású pontosabban albánok és macedónok ezért van szerb állampolgárságom is. Tudom, hogy ez egy kicsit bonyolult de mielőtt az egész Jugoszlávia lett volna apai nagyszüleim azokban az országokban találkoztak és megszületett a nagyapám első fia, majd Isztambulba költöznek ahol a másik négy gyerek is megszületett az apám is. Kezdetben albánul a törökjük nem volt jó anyám soha nem értette jól az apai nagyszüleimet és apám gyakran fordított.

A nagyapám mindig nagy futballrajongó volt és nem hagyja ki a Besiktas játékát és nagy hangerővel néz tv-t mert egy kicsit süket. Amikor gyermekei fiatal korában Németországba költözött dolgozni határtalan szenvedélye a labda iránt, gyerekeit is arra készítette hogy labdarúgóvá váljanak. A nagymamám viszont mindig sok időt töltött a konyhában amellet hogy öt gyerekről gondoskodott külön figyelmet kellett fordítania a nagynéném és a nagybátyám problémáira. Apám mindig fontos figura volt számomra. A három testvére családja szláv, macedón és albán származású.

Apám testvérei nem voltak könnyű emberek. A nagynéném egy gazdag labdarúgó-rajongóba szeretett bele annyira hogy az egész létezése körülötte forgott. Rajongóként játszott is és egy nagy sérülés után már nem tudott visszatérni és úgy tűnik, hogy az élete elveszítette minden célját. Mindenki azt mondta, hogy egy nagyon kedves ember volt úgy nézett ki mint Tom Cruise és a nők biztosan nem hiányoztak az életéből. A másik nagybátyám Jugoszláviában született az öt testvér közül ő volt a legszerencsésebb. Hamarosan labdarúgó lett majd a Besiktas edzője és sikerült egy gyönyörű házat vásárolnia. Az apám az élet nehézségeit másképp reagálta le. Isztambul munkások lakta területén született. Mevlanakap szomszédságában ahol az albán közösség már régóta élt. A hely találkozási pontja volt azoknak a férfiaknak akik kártyáztak italoztak az éjszakában. Szűk sikátor melynek egyik oldalán fiatalok laktak a másikon pedig idősek. Bárki aki arra ment rájött, hogy gyorsan meneküljön a környékről. Apám kiskorától megtanulta, hogy kivívja a tiszteletet, hiteles vezető volt, a legerősebb a futballban a legszimpatikusabb, a legodaadóbb, aki mindig kész megvédeni valakit egy verekezésben vagy vitában

Apám kiskorától kezdve megtanulta kivívni a tiszteletet, igazi vezető volt / Sin da piccolo mio padre imparo a farsi rispettare era un autentico leader.

Emlékszem mikor gyerek voltam hallgattam a történeteit és arról álmodoztam, hogy olyan leszek mint ő. Bálványnak tartottam, kemény harcos srác volt. Amit magyarul utcagyereknek neveznének ami olyan embereket jelöl akik az utcán nőttek fel és megtanultak boldogulni a saját bőrükön. Azok a fiúk ma abszurdnak tűnő dolgokat műveltek. Néha kihívták egymást a szomszédos negyedből érkező riválisokkal, távolról kövekkel dobálták egymást, hogy megfélemlítsék a másikat, majd hogy teret hódítsanak verekedtek. Ezt nem rosszindulatból tették inkább szórakozás olyan edzés volt. Röviden az élet a környéken arra készítette, hogy gyorsan felnőjön, talán túl gyorsan.

Emlékszem mikor gyerek voltam hallgattam történeteit és arról álmodoztam, hogy olyan leszek mint ő, bálványnak tartottam / Ricordo che quando ero bambino ascoltavo i suoi racconti e sognavo di diventare come lui. Lo consideravo un idolo.

Aztán tizennégy éves korában eljött a fordulópont. Nagyapám visszatért Németországból és talált egy állást ami miatt a város ázsiai oldalán a polgárabb részen a Bagdad sugárúton amolyan Champs Élysées-n Isztambulban a Suadiye negyedben éltek. Ott lakott apám egy szép házban, kedves emberek között és szenzációs kilátás nyílt a tengerre. Kezdetben nagy trauma volt, túl sok esemény egyszerre. Aztán elrabolta a hely szépsége de mindenképp előtte a lányok akikhez akklimatizálódnia kellett és rövid időn belül a legmenőbb lett a társai között. Amikor erről az időszakról beszél azt mondja hogy éppen azt tette sikeressé hogy egy másik környékről jött. A Bagdad sugárúti fiúk mind ismerték egymást ő megállta a helyét rövid időn belül félték tőle, a lányok pedig nagyon érdeklődtek lenyűgözték őt. Továbbra is kockázatokkal és kompromisszumokkal és kompromittáló helyzetekkel teli életet élt. Mesélte hogy egyszer hajnali 4-kor jött haza és míg mindenki aludt két köteg pénzt rejtett el, egyet az anyja ágyába a másikat a testvéérébe aztán elment aludni. 1980 szeptemberében egy katonai államcsíny totális káoszba sodorta Törökországot, erőszak tört ki az utcákon, a rendőrség erőszakkal fojtotta el Apám nem vett részt a harcokban nem volt érdeke sem a bal sem a jobb oldalra állni, „Börtönben” töltött gyerekkor bátorságának köszönhetően azonban nagyon szabadnak érezte magát azon kevesek közé tartozott akik az egész nemzet feszültsége ellenére békésen kimentek és éltek tovább az életüket. Mindig is Patrick Swayze-re emlékeztetett mikor egy filmjében egy nagyon kemény fickót alakít. A szerencsétlenségek soha nem érnek véget. Nagyapámat megvádolták igazságtalanul 11 hónap börtönre ítélték melynek végén csak nevetséges bocsánatkérést kapott. Az élet továbbra is próbára tette a családomat de ahogy a nagybátyáim egyre összetörtebbek voltak addig apám volt az egyetlen aki mindig megtalálta a kiutat. Otthagytta a középiskolát és a futballt –amibe jó volt- és elkezdett dolgozni, hogy elartsa magát. Reggel fémet árult egy bazárban aztán este egy vidámparkban vezetett egy játékot. Ezt a játékot egy másik vidámparkban kipróbálta és nyert egy csomó cigarettát a hitetlenkedő tulajdonos kirúgta. Ha valamit megtanultam az az hogy apám életének bármelyik részében mindig megtalálta a módját hogy játszón. Ez mindig megmentette és neki köszönhetően fedeztem fel az egyensúlyt mindig látom a mókás részt az agy kikapcsolásában és az elengedésben. A szülők koncentrációra és az elkötelezettségre tanítanak ezek az életben hasznosak de amit a legjobban szeretek apámban az az hogy soha nem kényszerített semmire mindig próbált irányítani, hogy a figyelmem megfelelő irányba terelődjön és még ma is ez az ajánlása a leginkább ajánlott: „Ne vidd túlzásba, ne felejtse el, hogy a lelki egészséged a lényeg, reagálnod kell a nehézségekre és nem szabad hagyni hogy lesújtsanak. Ne merj dolgozni az életet élni kell. Munka közben szórakozni akart és a vidámparki tevékenységéhez hasonlóan sikerült pénzt keresni.

Az élet továbbra is próbára tette a családomat, de ahogy a nagybátyáim egyre jobban összetörték apám volt az egyetlen aki megtalálta a kiutat. / La vita continuava a mettere alla prova la mia famiglia ma mentre i miei zii si sentivano sempre più schiacciati indovinate chi era l'unico a trovare sempre una via d'uscita.

3

A főállású munka elvitte a „rosszfiú” viselkedéstől bár egy kicsit sajnálta, rosszfiúnak lenni megvan a maga súlya. Amellett, ahol dolgozott volt egy lányiskola és a lányok megőrültek érte. Apám azonban észrevett egyet

Aki ugyanazon a környéken lakott, és az összes barátja kuncogott rajta, egy kicsit alacsony lány feltartott orral két nagyon különleges gödröcskével az arcán hosszú fenékig érő hajjal. Ő volt az anyám. Amikor először találkoztak anyám tizenhárom apám tizennyolc éves volt. Az egyetlen dolog amit mondhatott neki az hogy nőj fel gyorsan majd gyere hozzám. Amikor anyám elmeséli hozzáteszi és én gyorsan felnőttem és elmentem hozzá. Kapcsolatuk mindig is egy kicsit különleges volt főleg az elején. Első találkozási pontjuk egy buszmegálló volt ugyanazzal a busszal mentek anyám haza az iskolából apám pedig a munkából. Tizenhat-évesen anyám már úgy nézett ki mint egy felnőtt nő így egy nap apám oda ment hozzá és azt mondta -most már barátok lehetünk-.

Anyámat meglepte ez a kijelentés és megkérdezte milyen szinten vagyunk barátom? Csak köszönünk? Esküszöm, hogy több mint egy hónapig apám csak köszönt neki. Mindig nagyon kedvelték egymást de véglegesen, akkor jegyezték el egymást, mikor anyám tizenkilenc apám huszonnégy éves volt. Röviddel a terhesség az érkezésem és a házasság után.

Itt vagyok / Eccomi

Mamám mindig rendkívül édes romantikus volt. Nem tud egy szentimentális filmet nézni anélkül hogy könnyekre ne fakadna. Az anyámmal töltött időszakból egy nagyon fontos dologra emlékszem az élőlények tiszteletére. Mint minden gyerek én is téptem a virágokat azért mert meg akartam tartani őket és nem tudtam, hogy tönkremennek. Anyám megtanította, hogy úgy kell bánnom a természettel mint sok kis baráttal. Leültünk megbeszéltük és megsimogattuk a növényeket. Azt hiszem ez volt hogy megtanított arra hogy ne tegyem tönkre azt ami körülvesz hanem tegyem meg a magam részét.

Anyám mindig édes romantikus volt / Mia madre é sempre stata estremamente dolce romantica. Davvero molto romantica.

Tudnod kell hogy ha csak azt mondta volna, hogy ne bántsam őket nem hallgattam volna meg, de ahogy elmagyarázta megértettem, hogy mi a helyes és mi nem. Soha nem szerettem az erőltetést: meg kell magyarázni, hogy mi az oka egy bizonyos szabálynak, hogy felmérjem egyetértek-e vele vagy sem. Anyám azt mondta mindig hiperaktív voltam tele energiával és néha szemtelen, de soha nem gonosz. Felnőttként való bánásmódja azonnali érzékenységet váltott ki belőlem és energiámat arra készítette, hogy eleven de fegyelmezett gyerek legyek. Életem első három évét főleg anyai nagymamámnál töltöttem nagyon energikus nő a válás után egyedül élt míg a nagyapám Svájcban újjáépített egy családot. Egy nagy házban laktunk a Bagdad sugárút közelében. Múltja nagyon megkeményítette de nem vesztette el a törődést még akkor sem ha időnként az volt az érzésem hogy egy bentlakásos iskolában élek. Nagyon figyelt a táplálkozásra, nagyon egészségesen ettem se cukor se zsír se üdítő. Valószínűleg köszönetet kell mondanom neki a fizikai felépitésemért. Mikor gyerek voltam az rendben volt hogy apám sokat vesztett közel volt a jelenléte, de abban a házban nagyon keveset jelent meg. A nagyanyám úgy döntött hogy Bodrumba költözik a tenger mellé. Igazi földi paradicsom volt ez volt gyermekkoromnak az a helye amelyet nagy szeretettel őrzök a szívemben. Végtelenül sok emlék fűződik ahhoz a helyhez minden nyáron ahogy az iskola véget ért három hónapra elmentem hozzá. Szerettem úszni a kristály tiszta tengerben, sok barátot szerezni akikre a következő években is rátaláltam. A barátokkal sokat úsztunk, horgásztunk soha nem jöttünk ki a vízből. Így ismertem meg jobban a nagymamámat és sok különleges dolgot fedeztem fel benne. Abban a házban lenni azt jelentette, hogy ragaszkodtam a szigorú szabályokhoz mint például korán kelni vagy ezer kérdésére válaszolni. Nehezen kezelhető nő volt. Anyám tudta mennyi tud fájni a nagymama, kipróbálta a bőrén. Mikor fel akarom dühíteni azt mondom „Nézd olyan lesz mint a nagymama”.

Életem első három évét főleg anyai nagymamámnál töltöttem aki egy nagyon energikus nő volt. / I miei primi tre anni di vita li ho trascorsi sopattutto on mia nonna materna, una donna molto energica.

Az évek során megtanultam szeretni, értékelni a jelenlétét, szeretni azt, ahogyan szeret engem. A sajátos karakterén túl a nagymamámnak mindig volt varrógépe, fiatalon nagyra becsült énekesnő, majd megbecsült angoltanár volt, később pedig megtanult csodálatos ruhákat varrni, amivel divatbemutatókat szervezett. Most kilencven éves, több mint tizenöt éve olvas vallásos könyveket, és rendkívüli tudásra tett szert és olyan jól tájékozott hogy egyetemi tanárok kéri ki a véleményét.

Nagyszerű képességei intelligenciájával párosulva pedánsá tehetik, és talán ezért ment el a nagyapám. Bármennyire is nehéznek tűnik, csodálatos ember. Ha nem kell vele együtt élni. Négy éves koromban a szüleim nagyon keményen dolgoztak. Anyám különösen nagy áldozatokkal és erőfeszítésekkel élt, másfél-két órába telt, amíg elment dolgozni, és mivel az anyja Bodrumba költözött, a másik nagymamánál hagyott, aki vigyázott rám, amíg vissza nem tért. Apai nagymamám pont az ellenkezője volt a másiknak. szabadon focizhattam, amikor az unokatestvéreimmel akartam lógni. Eközben édesanyám keményen dolgozott, szervezőként vagy titkárként nagy cégeknél, multinacionális cégeknél, így csak késő délután végzett. Mindig is katona volt, bármit is csinált: szokatlan az irányítás képessége. A középiskola óta a nyarat munkával töltötte ahelyett, hogy nyaralni ment volna. Ma, ha bankba kell mennem, látogatást kell foglalnom, repülőjegyet kell vennem, ő elintézi. Apámnak viszont nem volt tudományos képesítése. Egy barátjának köszönhetően kezdett vámosként dolgozni: egyre szenvedélyesebb lett, és olyan órája volt, amelyek egyáltalán nem egyeztek a feleségével, így egyre kevesebbet látták. Nem keresett hihetetlenül sok pénzt, szerette a munkát, de amit nem tudott elviselni – és még mindig nem bír –, hogy valakinek dolgozott. Be kell vallanom, hogy ez egy olyan tulajdonság, amit átadott nekem. És valójában, ezt a rövid zárójelet leszámítva, apámnak soha többé nem volt munkaadója, ellentétben anyámmal, akinek több mint harminc éve ugyanaz a fizetése és ugyanaz a beosztása. Nem tudom, hogy ez az eltérő életszemlélet miatt, vagy azért, mert túl korán találkoztak, de akkoriban a szüleim úgy döntöttek, hogy elválnak. Ez azonban nem jelenti azt, hogy szeretethiányt szenvedtem volna: mindig mellettem voltak. Az egyik első tiszta emlékem az a nap, amikor elváltak: kéz a kézben jártak a bíróságra, és amikor aláírták, sírtak. Mindig is barátok maradtak, soha nem veszekedtek, és a válás után is együtt mentünk nyaralni. A nyaralásokon nagyon jól éreztük magunkat. Anyámmal tanultunk úszni, asztaliteniszezni, édesapámmal pedig kártyázni és focizni. Emlékszem, addig nevettettem anyámat és engem, amíg rosszul éreztük magunkat. Talán ha nincs sok egyidős barátom, akkor is ők a példaképem, ők a legjobb barátaim. Akkoriban Törökországban még az elvált párokról szóltak a hírek, de soha nem éreztem magam másnak, mint a többiek, éppen ellenkezőleg: volt két házam, két életem. Szinte szerencsésnek éreztem magam. Kicsit anyámmal, kicsit apámmal kezdtem élni, és ha egyrészt anyám diszkriminált gyereket csinált belőlem, akkor apám zajt hozott az életembe. Amikor vele voltam, mindig az emberek közepette voltam, minden órában zene és nevetés vette körül. Vele kaotikus és örült pillanatokot töltöttem el, amiről soha nem álmodtam volna anyámmal, magával vitt bárhová, ahol bemutatott a barátainak, és hagyta, hogy felnőtt életet éljek, amelyben minden megosztozunk amikor vele voltam. Megállíthatatlan gyerek voltam, soha nem szidott, és mindig szabadon hagyott, hogy úgy szórakozzak, ahogy szerettem volna. Mondhatom, hogy két gyerekkorom volt: az egyik nagyon csendes anyámmal, ahol iskolába jártam, megcsináltam a házi feladatot, rendeztem a szobámat és kosárlabdáztam: a másik vidám volt, és gyakran túlkapott apával. Csodálatos emlékem van gyermek- és serdülőkoromból: nagyon fontos évek voltak, amelyek segítettek a jellemem formálódását, és megtanítottak arra, hogy ezerféleképpen lehetsz szülő, ugyanakkora szeretettel. Talán most visszatekintve rájöttem, hogy úgy élsz, hogy megpróbálsz egyensúlyba hozni a szórakozást a másikkal. Anya és apa tökéletesen passzolt ehhez a két részhez. Két részem.

A változások éve / L'anno dei cambiamenti

1994 a folyamatos forradalom éve volt a családomban, így az én életemben is. Még kicsi voltam, és a szüleim örült tempóban éltek. Édesanyám egy német cégnél dolgozott, és egy gyár építésének koordinálásáért felelt Izmirben, egy Isztambultól két órányira fekvő városban. Nagyon stresszesek voltak a napjai: nagyon korán reggel kiment, késő délután pedig visszajött, hogy akár csak egy pár órát is velem maradjon és segítsen a házi feladatban, aztán gyakran visszatért a céghez és ott szállt meg egy kollégiumban. Alapvetően több időt töltöttem az apai nagymamámmal, mint vele, szerencsére nem volt olyan, mint a másik nagymama, és nem bánt velem katonaként, különben nem egy ház lett volna hanem laktanya. Annak ellenére, hogy fárasztó életet élt, anyám mindig

mosolygott és őszinte volt, legalábbis velem. Egyik este, amikor az asztalnál ültünk, azt mondta, hogy szeretné a véleményemet az általam élt időszakról, szeretné tudni, hogy boldog vagyok-e. Gondolkodás nélkül nemet mondtam, hogy többet akarom látni, és hiányzott. Édesanyám számára az egyetlen megoldás az volt, hogy más munkát keres, és ismét úgy döntött, elmondja az igazat: legalább néhány hónapot kellett várnom, hogy befejezze jelenlegi projektjét, és utána közelebbi állás után nézzen. Amíg arra vártam, hogy találkozhatnék vele, mindannyiunk életének új és alapvető darabjára számíthattam: az iskolára. Végre elkezdtem járni az Aranköy állami intézetbe, szintén Suadiye környékén. Hatalmas közösség volt mindig is a gyerekek terén, ennyi gyereket még soha nem láttam még együtt, és jobban megnézve határozottan nagyobb voltam a társaimnál. A szabadidőnket folyamatosan focizással töltöttük, és amikor kitört a verekedés, az már egy darab „torta” volt, hogy megvédjem magam. Kivéve egy esetet: egy fiú Ahmet, aki kisebb volt, de mozgékonyabb, mindig megütött. Miután egy időre belefáradtam az ütésekbe, tanácsot kértem apámtól, aki azonnal elmagyarázott néhány mozdulatot. Másnap hatástalanítottam és onnantól kezdve mindannyian tiszteltek. Anyám, mivel tudta, hogy fizikailag nagyobb vagyok, félt a többi gyerektől, és nem szerette, hogy apám megtanítsa ütni, félt, hogy előbb-utóbb bocsánatot kell kérnie az osztálytársaim szüleitől. Apám azt válaszolta, hogy csak megmutatta, hogyan védekezhettek, és hogy az apa-fiú kapcsolat nagyon normális aspektusa, hogy a férfiak arról beszélnek, hogyan legyünk urai a helyzetnek, és ne legyek összetörve. Ha valaki akkoriban különösen összetörtnek érezte magát, az az apám. Megtanulta a vámtisztai állást, de az alkalmazott lét szoros volt. Mára már rengeteg kapcsolatot teremtett, és a saját cégalapítás gondolata motoszkált a fejében. Amikor szembeszállt barátaival és kollégáival, azok kigúnyolták, hogy egyedül indulva lehetetlen megállni ezen a piacon. Minél többet hallotta, annál inkább be akarta mutatni, mire képes. Anélkül, hogy túl sokat gondolkodott volna, kilépett, és megalapította a Can Express-t, ami azonnali sikert aratott. Mindazok, akik elkészültek egy ötlettel, azon kapták magukat, hogy neki dolgoznak. Jóleső bosszú volt, de elérte a célját: szabad legyen a munkájában, és ne kelljen felelnie senkinek.

Még kicsi voltam, és a szüleim éppen elváltak, úgy tűnt, hogy hirtelen minden gyorsan halad. / Ero ancora piccolo e i miei genitori avevano appena divorziato tutto sembrava procedere improvvisamente a un ritmo frenetico.

Valahányszor elmeséli ezt a történetet, apám nagyon szeretné hangsúlyozni, hogy soha ne hallgassak középszerű emberekre, mert le akarnak rángatni, mivel nem nekik sikerült, le fognak verni, mondván, hogy neked sem fog sikerülni. . Le fogják csillapítani a lelkesedésemet, és soha nem lesznek elég őszinték ahhoz, hogy beismerjék, több vagy náluk.

Ez a beszéd mindig eszembe juttat egy jelenetet egyik kedvenc filmünkből, Gabriele Muccino A boldogság nyomában: apa és fia egy kosárlabdapályán vannak, miközben a fiú kosárra lő, és azt ismétlgeti, hogy bajnok lesz, az apa úgy hozza vissza a lábát a földre, hogy azt mondja neki, hogy biztosan jó lesz, de az élet másra készítet. A gyerek egy zacskóba rakja a labdát. Aztán az apa megérzi fia bánatát, és rájön a rossz példára, amit mondott, ezért a szemébe néz, és azt mondja: Soha ne engeddd, hogy bárki azt mondja neked, hogy még velem sem tehetsz meg mindent ok? Amikor az emberek nem tudnak valamit megtenni, azt mondják neked, hogy nem tudod megtenni. Ha őszinte akarok lenni, valahányszor meglátom azt a jelenetet, könnybe lábad a szemem. Ahogy teltek a hónapok a családom képe teljesen megváltozott. Végül anyámnak sikerült munkát találnia Isztambulban, és minden nap tudtunk találkozni anélkül, hogy el kellett volna hagynia a házat, vagy azonnal el kellett volna mennie, és apám cége rövid időn belül elkezdte gyűjteni a fontos adatokat. Valahányszor erről beszélünk, édesapám, aki szereti ugratni anyámat, furcsa módon azt mondja, hogy a válás után azonnal jól ment a munka... Komolyan megváltozott a helyzet, és végre megengedhettünk némi lazaságot.

II. Due Un italiano turco / Egy olasz török

La mia adolescenza / Kamaszkorom

Most, hogy a gazdasági problémák háttérbe szorultak anya számára, a legfontosabb prioritás az volt, hogy az oktatásomba fektessenek, és meggyőzte apámat, hogy átmenjek az állami iskolából Törökország egyik legjobb magánintézetébe, a Bilfenbe. Annyira áhított iskola volt, hogy nem volt elég a nagyon magas tandíjat fizetni, hanem egy nehéz felvételi vizsgán kellett átesni, amin szerencsére átmentem. Miután beiratkoztam, rájöttem, hogy ez pont az ellenkezője az előző iskolámnak. Ennek az intézetnek az volt a célja, hogy képzett és teljes egyéneket képezzen: még keringőórák is voltak, és egy nagyon tagolt iskolai program a nyelvtanulásra összpontosított, különös tekintettel az angolra és a németre. Úgy tűnt, hogy a röpké pillanatban, a Robin Williams-szel készült filmben, amit éppen akkor láttam. Főszereplőként mindig egy megértő tanárt kerestem, aki szenvedélyessé teszi a diákokat, és fejlődésre ösztönzi őket. Azok az emberek, akik hallgatnak rád, és arra készítetnek, hogy elkötelezed magad: mindig is szükségem volt olyan figurákra, akik tudták, hogyan adják tovább a leckét anélkül, hogy túlnyomnának vagy uralkodnának rajtam. Ha szerettem egy tanárt vagy egy edzőt, akkor stréber és jelenség voltam, különben egy kicsit sem köteleztem el magam. Annak ellenére, hogy az intézet kiemelt figyelmet szentelt a tanításnak, a sportolásra vagy a művészeti ágak követésére is ösztönöztek bennünket. Kirándulásokat, szerveztek, művészfilmeket vetítettek. Visszagondolva, egy kicsit hűvös környezet volt. Oké, bevallom, ha belegondolok, én is egy kicsit menő lettem, de teljesen más környezetből jöttem: először is itt senki nem ütött meg, és ez nem volt rossz, plusz a foci, ami a régi iskolában volt. A napirendet itt nem feszegették, mind a hallgatók, mind a professzorok, akik a kosárlabdánál más sportokat kedveltek. Fontos emlék a középiskoláról és egy olyan meccsről, ahol az utolsó előtti év legerősebbjei úgy mérkőztek meg a tavalyi év legerősebbjeivel, mint egy All Stars NBA-meccs. Nagyon várt esemény volt, minden diák eljött megnézni és szurkolni, ezért a játékosok jó benyomást akartak kelteni. Melegítés közben felforrósodtak az indulatok, az ellenfelek kihívóan néztek ránk, és arra a kérésre, hogy passzoljanak nekünk egy labdát, hogy lőjünk egy kicsit, az egyik elküldött arra az „országgra”. Nevettem, amikor olyan feszültnek láttam, azt hiszem, engem célzott meg, mert szerettek a lányok, és valamilyen módon össze akart törni, de ez nem ijeszt meg. És így amint elkezdődött a játék, elkezdtem kosárra dobni, nagyon jól játszottam, és minél több pontot szereztem, annál jobban láttam, hogy az ellenfél sérteget, és még helytelen faltokkal is akadályoz. A legkevésbé sem hagytam magam befolyásolni, épp ellenkezőleg, a provokációi odáig ösztönzött, hogy 49 ponttal zártam a meccset. Nagyot nyertünk, és a meccs végén, amikor mindannyian visszasétáltunk az osztályba, ez a vereségtől ideges gyerek odajött hozzám, és megütött egy kedves helyen. Feljött mögém, mire hátulról meglökte a fejem, én pedig meg sem fordulva fordulásból orron ütöttem. Mindig is túlélési ösztönöm volt, ha valaki váratlanul megüt, gondolkodás nélkül reagálok. Ráadásul már több mint egy órája zaklatott. Amikor egy professzor meglátta a jelenetet, azonnal bevitt minket a gyengélkedőre, és felhívta az igazgatót, nagyon rettegett figura volt az iskolámban, de nagyon megszerettem, látni lehetett, hogy értelmes ember. Amikor a harc dinamikájáról kérdezett, elkezdtem neki mindent elejétől fogva elmondani, minden részletet a nyomásról, amit kaptam. Ellenfelem azzal igazolja magát, hogy viccelni akart. A válaszom ez volt: Ó, igen? Akkor még az öklöm is tréfára való volt. Az igazgató nemcsak nevetett, hanem a történet hallatán úgy döntött, hogy csak őt bünteti meg. Mennyit jelent egy olyan epizód, amely annyi mindenre megtanított, dimenziót adott az igazságosság fogalmának. Valljuk be, nyilvánvaló, hogy tévedtem, hogy arcon ütöttem, de az egész történetet hallva talán nem a semmiből jött az ütés. Talán egy ütés szükséges lecke volt ahhoz, hogy a fiú helyesen viselkedjen a jövőben. A középiskola egész ideje alatt egyfajta kettős életet éltem: a héten anyámmal töltöttem az időt, aki segített egy kicsit mindenből tanulni, különösen a szakirodalmat, amelyben végzett. Öröm volt hallgatni magyarázatait néhány szó etimológiájáról: visszatérni ahhoz a nyelvhez, amelyből egy kifejezés egy szó ered: visszatérni ahhoz a nyelvhez, amelyből a kifejezés származik, és ezt átadta nekem. Esténként elvitt múzeumokba és színházi előadásokra, délutánonként fociban és

kosárlabdában is edzettem. Aztán arra kértek, hogy csak egy sportot válasszak, és csatlakozzam egy csapathoz. Részben azért, mert akkoriban divat volt, részben pedig azért, mert iskolatársaim körében ez volt a legnépszerűbb tevékenység, a kosárlabdát választottam. Azonnal felvettem a kapcsolatot a Fenerbahcéval, hogy belépjek az ifjúsági akadémiájukra, és a heti pár edzésről a napi edzésre mentem, mint egy profi. Hétvégén viszont elmentem papához, és az egy másik történet. Igen, mert időközben apámnak új életstílusa volt: minden este bulik, lányok, hangos zene, emberek jönnek-mennek. Ha az iskolában olyan érzés volt, mint a múltó pillanat apám házában, akkor olyan érzés volt, mintha a Nagy Gatsby-ben lennék. A barátai örültebbek voltak egymásnál. Hogy megértsék a nyolc évemet, adtak egy sűrített levegős pisztolyt, amitől anyám igencsak feldühödött, de apámnak öt percbe telt, mire jó hangulatba hozta. A szüleimnek mindig is ez volt a kapcsolata a Californiai sorozat főszereplőiként: apám mindig túlzásba vitt, anyám pedig nem tudott megbocsátani neki a barátaikért apám mindent élvezett. Nagyon gyakran szervezett vacsorákat Isztambul legjobb éttermeiben, és nem volt kérdés, hogy nem ő kínálta: ez egy automata mechanizmus. Mintha ő lenne a pápája minden főnöknek, ahogy magát nevezte. Nagyon barátságos volt a pincérekkel, és mindenhol szeretettel fogadták mind kedvességéért, mind nagylelkű borralalóióért. Szerette otthon érezni szeretteit, mindaddig, amíg nem hagyták cserben. Ebben az esetben nem volt középút, ha árthat az embernek, és megfoszthatja őt a jelenlététől – mondta. A barátaikért apám mindent élvezett. Tudta, hogyan kell egyedül lenni a világban, és aki egy pillanat alatt elvesztette a bizalmát, az magára maradt már nem létezett számára.

Én is egy kicsit olyan vagyok, mint ő, szeretem boldognak látni a barátaim, ez boldoggá tesz, de nélkülük is erős vagyok. Megtanultam számítani magamra, hogy egyedül kezdjem újra. Amikor Olaszországba költöztem, nem ismertem senkit, és nem volt senki, akire számíthatnék, pedig már sokan szerettek, de a magánéletemben nem voltak barátaim vagy családom, akikben megbízhattam volna, vagy egyszerűen csak együtt tölthetnék egy estét. Ez a magány nem tartott örökké, én is ember vagyok. A felépített kapcsolataim az idők során nőttek, és értékes, megbízható embereket fedeztem fel, akik fontos szerepet játszanak az életemben, és akiket remélem soha nem veszítek el.

Szeretem látni a barátaim boldognak, ez boldoggá tesz, de erős vagyok nélkülük is. Megtanultam számítani magamra, hogy egyedül kezdjem újra.

Amo vedere i miei amici contenti mi fa felice, ma sono forte anche senza di loro. Ho imparato a contare su di me a ripartire da solo.

Kedvenc napjaim apával azok voltak, amelyeket a nappalijában töltöttünk, melynek közepén a könyvtár előtt elhelyezett csodálatos biliárdasztal állt, mintha metaforikusan egyesítené két szenvedélyét: a könyveket és a játékokat. Minden héten összefutottam egy új barátnővel és néztem apámat, amint beszél, miközben mozog. Tudta, hogyan kell bánni a nőekkel. Amikor nem volt „édes” társaságban, bármit ettünk, tévét néztünk, miközben ő lassan kortyolgatta kedvenc italát, Rakit, és olyan beszédeket mondott, amelyek elbűvöltek. Abban a különösen virágzó időszakban gyakran beszélt arról, amit "az élet művészetének" nevezett: úgy gondolta, hogy ha Isten kegyetlen módon akarta volna megbüntetni az embert, akkor sok pénzzel látott volna el, és megtiltotta, hogy elköltse. . Mondjuk nem szeretett spórolni, mert szerinte az embernek keresnie és költenie kellett. Arra a kérdésre, hogy milyen munkát végzett dicsekvően azt válaszolta „Profit”. Röviden azt válaszolta, hogy ha minden pénzét ezekre a szórakozásokra költötte, az azért volt, mert „ánizs” nélkül akart szórakozni. Számomra ez mindenekelőtt a nehéz múltja bosszúja volt, és most, hogy szavazhatott, szerette volna élvezni az elalvás előtti másodpercig.

Diákéletem békés volt a hirtelen nehézségek pillanatáig. A középiskola végén apám karrierje és jövedelme csúcsán járt: a kemény munka felvitte a csúcsra de ezt fizikailag kezdte érezni. Egyik reggel észrevette, hogy elvesztette egy sűrű hajtincseit, és aggódott, hogy azonnal orvoshoz fordult.

A látogatás eredménye egyértelmű volt: szomatizálta a stresszt, és szerencsére csak enyhe hajhullást okozott neki. Az egyetlen gyógyír a szorítás lazítása volt, apám pedig szó szerint megtette: a város ázsiai oldalán lévő Dragosba költözött egy hatalmas villába, ahonnan lélegzetelállító kilátás nyílt, és a munka a beosztottak kezébe került. Elengedte a stresszt azzal, hogy továbbra is bulizni kezdett úgy, hogy kizárólag a szórakozásnak és a felhalmozott vagyon élvezetének szentelte magát, függetlenül az üzlet menetétől. A cég bevételeinek nagy része nagynéném, anyám nővére ügyfeleiből származott. Ekkor Ő feleségül ment egy skóthoz, elköltözött, és sok ügyfele is elment vele. Ez volt az első a rossz csapások sorozatában: a céget súlyosan érintette, és hamarosan csődbe ment. Apám egy ultra-luxus villából egy épület alagsorába költözött.

Diákéletem békés volt a hirtelen nehézségek pillanatáig. / *La mia vita da studente fu serena fino a un brusco momento di difficoltà.*

Amikor meglátogattam őt abban az új házban, Kadiköy-ben, emlékszem, hogy a borongós légkör megütött engem: de hamar tudta, hogyan kell ennek az „ablakait” színezní. A szűrőfény hatására úgy nézett ki, mint egy éjszakai szórakozóhely vagy szerencsejáték-barlang, ahogy a cigaretta füst betöltötte a szobát, már-már klausztrofóbiás tér volt – közelmúltbeli életstílusának pont az ellentéte. Az első ott töltött esték egyikén korán lefeküdtem, annak ellenére, hogy apám minden ismerőse a nappaliban dühöngött, amikor az éjszaka közepén felébredtem, és egy alvó lány mellett találtam magam. Valószínűleg fáradt volt, és pihenni akart, csak hogy már nem voltak olyan nagy terek, mint az előző szállásokon. Tizennégy éves voltam, kicsi voltam, és nem tudtam, mit tegyek, ezért felhívtam anyámat, hogy jöjjön el, és a lány aludjon nyugodtan. Évek teltek el úgy, hogy minden, ami az életemnek ezen a területén történt, kiment a fejből, de ettől nagyon élveztem. Szerettem ezt az időszakot a "Dolce Vita"-nak definiálni, mind nekem, mind apának, és még ha el is fogyott a pénz, az optimizmusa sosem ért véget.

Ideje volt középiskolába menni, és anyám azon töprengett, hogyan adjon nekem olyan oktatást, amely méltó a Bilfenihez. Miközben több ezer felméréssel volt elfoglalva, hogy melyik iskola a legjobb, apám csak azt mondta, hogy ne dramatizáljam: Menj oda, ahol a legszebb lányok vannak. Végül az olasz Liceo Scientifico mellett döntöttem mindkettőjükkel. Már a középiskolában elmélyítettem a nyelvtanulásomat, és most olyan iskolát akartam választani, amely egy másik távlatot nyit meg előttem.

Miközben több ezer felméréssel volt elfoglalva, hogy melyik iskola a legjobb, apám csak azt mondta, hogy dramatizáljam: Menj oda, ahol a legszebb lányok vannak. Végül az olasz Liceo Scientifico mellett döntöttem mindkettőjükkel. Hazámban azt mondják, hogy egy nyelvet tudni egy embernek lenni, kettőt pedig két embernek lenni: egy új kultúra gazdagít, én pedig a nyelveken keresztül akartam felfedezni a világot. Törökország multikulturális ország volt és továbbra is az. Mindig is sok különböző közösséget fogadott: sok olaszt, franciát, angolt, amerikaiat. A távoli múltban az Oszmán Birodalom mindig is tisztelte és hozzájárult e népek integrációjához, lehetővé téve mindegyikük számára, hogy iskolákat építsenek és gyakorolják vallásukat. Külföldi intézetek maradtak fenn az idők során és az olasz kultúrára épülő tudományos tanulmányokat választhattam.

Szerettem ezt az időszakot La Dolce Vitaként definiálni mind nekem, mind apának, és bár a pénz elfogyott az optimizmusa sosem fogyott el. / *Mi piace definire quel periodo come La dolce Vita sia per me sia per papa e anche se erano finiti i soldi, il suo ottimismo non finiva mai.*

Az isztambuli olasz Liceo még ma is nagyon híres intézmény a kombinált tanulási rendszeréről, és a város gyönyörű részén található, közvetlenül az olasz konzulátus mellett. Abba az iskolába járni olyan lett volna, mint Olaszországban tanulni. De miért egy olasz intézet? Törökországban legalább tíz francia iskola volt, és már elég jól tudtam angolul. Mindenekelőtt azonban mély együttérzés szülte választás volt. Az olasz kultúra és nyelv olyan határtalan pozitívítást közvetített felém, amit

nem találtam meg például az általam is kedvelt németekben vagy franciákban. Törökország és a törökök számára Olaszország mindig is a lehetőségek országa volt, ha építész akarsz lenni, ha művészi pályát választasz, ha úgy döntesz, hogy mérnök leszel, esélyt kapsz. Azt mondanám, nekünk törököknek Olaszország egy kicsit olyan, mint nektek, olaszoknak Amerika: egy hely, ahol könnyebben valóra válhatnak álmai. Olaszország mindig is elbűvölte népemet és engem is

Anyám minden megtakarítását arra fordította, hogy beírasson a tekintélyes olasz középiskolába. Amikor az apja elhunyt, nagyapám hatalmas örökséget gyűjtött össze, ami lehetővé tette számunkra, hogy megvehessük a házat, ahol élünk, hogy fizessük a bérleti díjat, és tegyünk félre annyi pénzt, hogy az első évre beiratkozhassek. Ezekre a megtakarításokra azért volt szükség, hogy időt nyerjek és remélhessem, hogy apám visszatér a munkába. Tisztában voltam a gazdasági nehézségekkel, és még ha az új iskola gondolata is felvillanyozott, az a tudat, hogy talán csak abban az évben tanulhattam volna olaszul nagyon nyomasztott.

Egy itáliai török / Un italiano turco

Az első év nem volt könnyű, de a szerencse mellettem állt. Mindig is a tőlem telhető legjobbat nyújtottam azokkal a tanárokkal, akiket tiszteltem, és abban az évben félelmetes emberként értettem meg magam, egy igazán zseniális és kedves riminii tanárral.. Baráti kapcsolatot alakítottunk ki, újra együtt töltöttünk időt, és rövid idő alatt elértük azt a bizalmi szintet, hogy titokban szitokszóra is megtanított. Három hónap múlva a professzorok felvették a kapcsolatot anyámmal. Azt akarták tudni, hogy magánórákat veszek-e, és a szintem hasonló az ötödévesekéhez. Anyám nemet mondott, szinte igazolta magát. Nem volt se pénze, se időm, hiszen minden nap edzettem. A Fenerbahcétől a Tekelhez kerültem, amelyik akkoriban nagyon erős csapat volt.

Az első év nem volt könnyű, de a szerencse mellettem állt. / Il primo anno non é stato semplicema la fortuna girava dalla mia parte.

Amint elhagytam az iskolát, megcéloztam a buszt, és miközben átkeltem a városon, hogy edzésre menjek, tanultam. Este kimerülten tértem haza. A tanároknak köszönhetően nem is volt lehetőségem átnézni az anyagot, nagyon gondosan követtem az órákat, hogy nagyon keveset tudtam otthon tanulni. Úgy tűnik, minden nagyszerűen megy, még akkor is, ha anyám hatalmas áldozatokat hozott, hogy kifizesse az iskolai díjat. Így hát egy nap azt mondta nekem: Próbálj meg mindent megtanulni, amit csak tudsz, mert jövőre állami iskolába kell mennünk. Apám pénztárcájában levő pénzzel még piritóst sem lehet venni. Ő is visszatért a nagymamámhoz és a nagybátyámhoz, és bár apának nem tetszett, én élveztem ott lenni abban a családi légkörben, együtt enni és nézni bármely liga focimeccseit. Sikerült is elterelni a figyelmemet, az intézményváltás gondolata szenvedést okozott. Nem akartam elhagyni az osztálytársaimat és a tanárait. A helyzetet egyfajta vereségként éltem meg: ahelyett, hogy továbbjutottam volna, visszajöttem volna. Az első év végén édesanyámnak sikerült az utolsó megtakarítással Olaszországba küldenie tanulni. Tizennégy éves voltam, és egész júliusban egy család vendége voltam Livornóban. Minden nap legalább négy órát tanultam, nagyon kevés helyet hagyva a szórakozásnak. Amikor visszatértem Isztambulba a felkészülésem jóval átlagon felüli volt. Sok éves tanítás során az iskola egyetlen diáktól sem jegyezte fel az enyémhez hasonló eredményeket. Így elnyertem az első ösztöndíjamat, amely csak az éves tandíj 50 százalékát fedezte. Hogyan lehet megtalálni a többit? A szüleim még ebben az esetben is másképp reagáltak. Egyrészt ott volt a mindig pozitív apám, másrészt anyám, tele szorongással és aggodalommal. Apám pozitív volt, ajkán állandóan mosolygott, és a vágy, hogy minden egyes pillanatot élvezzen. Jó érzéssel töltött el. Anyám tudatlanul is átadta a gyötrelmét, pedig tudatában

voltam annak, hogy annyi áldozatot hozott értem, és hogy csak neki köszönhetem, hogy olyan fontos élményeket élhettem át, mint amilyen Livornóban volt. Ebben az esetben azonban „Pápa” kalandvágó szelleme és gyógyíthatatlan optimizmusa változtatta meg az események menetét. Mindössze három nap múlva. Még emlékszem arra a péntekre. Általában amikor elmentem hozzá hétvégére, szívesen néztük a focimeccseket és fogadtunk. Ez nagyon népszerű dolog volt akkoriban. Aznap tizenöt meccsre fogadtunk.

Abban az esetben is a szüleim másként jártak el. Egyrészt apám mindig pozitív volt, másrészt anyám tele volt szorongással és aggodalommal. / Ance in quel caso i miei genitori regirono in maniera differente. Da una parte c'era mio padre sempre positivo: dall'altra mia madre colma di ansie e preoccupazioni.

Meglehetősen valószínűtlen, hogy tizenöt eredményt kitalálunk. Még ma sem voltunk jók, vagy ha a sors úgy akarta, hogy folytassam az olasz nyelvet, de mindegyiket megnyertük. Vasárnap este már annyi pénz gyűlt össze, hogy még többet fizethessünk a tandíjamból. Kis félelemmel felhívtam anyámat, nem tudtam, milyen reakciót vált ki benne ez a hír, de a boldogságom annyira ragadós volt, hogy sikoltozni kezdett az örömtől. megkezdtem a gimnázium második évfolyamát. Az első év, ahogy mondtam, nagyon jól telt. Tudtam, hogy van egy természetes tehetségem: hogy egyszer megértse a professzor, felteszem magamnak a kérdést, milyen kár, hogy előző nap nem volt időm megcsinálni a házfeladatomat. Volt az egyik olyan gyakorlat, ahol a kitöltendő hely csak az enyém volt üres, de elkezdtem olvasni, mintha már megcsináltam volna. Mintha a szemem egy szót látva egyszerre lefordította volna a fejemben anélkül, hogy túl sokat kellett volna gondolkodnom rajta. Az asztaltársam nem akart hinni a szemének.

Így elkezdtem a középiskola második évét. Boldog és motivált voltam, de a dolgok nem voltak olyan egyszerűek, mint vártam. / Così iniziai il secondo anno di liceo. Ero contento e motivato ma le cose non furono facili come mi aspettavo.

A második év nehezebb volt. Bővültek a tantárgyak, és még a tanárok sem voltak olyan kedvesek, mint az első évben, ráadásul nem volt elég időm a házi feladat elvégzésére, mert fárasztóak és zsúfoltak voltak a napjaim. Isztambul ázsiai oldalán laktam, és az európaiban tanultam, így fél 5-kor keltem, és egy gyors reggeli után a 6 órás transzferrel utaztam, ami két órát vett igénybe az iskoláig. Este 6-kor hazaértem, menet közben ettem egyet és elmentem kosárlabda edzésre. Nem arról van szó, hogy abbahagytam a tanulást, ez egyértelmű, de a dolgok már nem mentek az előző évhez hasonló könnyedséggel, és ennek hatására egy kicsit elszigetelődtem, és csak négy lakótársammal kezdtem találkozni akik mind olaszok. Kizárólag velük akartam tölteni az időmet, és mindent megtanulni az olasz kultúráról, nem csak a nyelvet és az iskolai tárgyakat. Számomra úgy tűnt, ez az egyetlen módja a fejlődésnek. Viszont egy nagyon jó edző érkezett a kosárlabdacsapat élére, aki nagy bizalmat keltett bennem. A teljesítményeim látványosan javultak, a bajnokság elején pedig kapitányi karszalagom és ijesztő átlagpontom volt. Most először éreztem magam igazi vezetőnek. Tudtam, hogy nem engedhetem meg magamnak, hogy semmissé tegyem ezeknek az éveknek a munkáját és azt, amit tanulmányaim során szereztem. Folytatnom kellett a tanulást és a játékot. Új vérre volt szükségem. Szükségem volt egy ösztönzésre.

Filozófus barátom / Il mio amico filosofo

És akkor volt szerencsém összebarátkozni G-vel, egy albán fiúval. Egy alapvető találkozó a fejlődésemhez. G-nek igazán zseniális elméje volt, egy bizonyos típus, aki mindig nagyon koncentrált az órákra. Én voltam az egyetlen barátja és nem beszélt senkivel csak velem. Akkoriban elég rosszul teljesítettem minden olyan tárgyból, ami nem volt olasz – például kémiából vagy biológiából –, mert nem érdekeltek. Az, hogy mellette beszélgetek egy ilyen intelligens fiúval, aki

filozófiai könyveket olvas időtöltésként, fejlődésre ösztönöz, mivel kilépek abból a kissé nyomasztó időszakból, amelyben elsüllyedtem.

Tanultunk és sakkoztunk, fociztunk. Tehetséges volt a sportban is, nem volt „nebuló”. Rendkívüli ember volt, és nagyon tiszteltem. Nem érdekelték a többi társam felületes beszédei, olyan szerettem volna lenni, mint G. aki komoly témákról beszélt és az utcán elmélkedett, koránál sokkal érettebbnek bizonyulva. Elmondta, hogy tudós szeretne lenni, hogy felfedezzen dolgokat és változást hozzon a világban. Az ő közelsége volt a megváltásom, mert megtanult minden témában okoskodni, jegyzetelni, hogy megtalálja a tanulási módszert. Emlékszem, a biológia vizsgán 29-ről 90-re pontra mentem. Rövid idő alatt minden tantárgyból fejlődtem, és ez megnyugtat, hogy gondtalanabban élhetek. Sajnos, ahogy az az életben megesik, ez a boldog találkozás túl rövid volt: a nyár végén el kellett válnom a barátomtól, mert a családja úgy döntött, visszatér Albániába. Ez a hír összetöri a szívem. Nagyon szerettem G.-t, és nem akartam elveszíteni. Ugyanakkor rájöttem, hogy barátsága jobb emberré tett: neki köszönhetően szerettem volna felfedezni a világot, és minél többet tanulni. Hirtelen tudásra éhes lettem. Egy évig tartottuk a kapcsolatot, a következő nyáron pedig anyai nagymamámnak köszönhetően, aki adott nekem egy utazást, három hétre mehettem hozzá. Albániai tartózkodásom alatt jobban megismertem ezeket az embereket és kultúrájukat. Csodálatos nyarat töltöttem barátom és családja társaságában, és lehetőségem volt megismerni a törökhöz nagyon hasonló helyi konyhát. Ma már elmondhatom, hogy a G-vel töltött nyaralás fontos fordulópontra volt az életemben. Ezalatt a három hét alatt a barátommal gyakorlatilag csak filozófiáról beszéltünk. 6-kor keltünk és sakkozva kezdtük a napot. Aztán megreggeliztünk. Platón könyveiben geometriát tanultunk, szókratészi párbeszédekben merültünk el. Sokat beszélgettünk olaszul, és különösen számomra nagyon hasznos volt. Amikor visszatértem Törökországba, a professzorok nem hittek a fülüknek. Például G-től megtanultam a „gondviselés” szót, ezt a kifejezést Luca Barnabei producerem ismételte meg nekem valamivel később, amikor Olaszországba költöztem. Amikor Luca rájött, hogy ismerem a jelentését, elcsodálkozott, és csodálatos vita született. Mintha sok év után is ciklikusan visszatérne az ünnep az életembe. Komoly dolgokról beszélgettünk Isten létezésének filozófiai elképzeléseiről. G. agnosztikus típus volt, aki tudós akart lenni. Én viszont azt hittem, hogy létezik még valami. Még mindig emlékszem arra a pillanatra, amikor azt mondta nekem: Ha hiszel Istenben, tudod, mit kell tenned, hogy közelebb kerülj Hozzá? és ez a kérdés visszatartott a kíváncsiságtól. -Szerencsére,- folytatom: a tanuláshoz kell szentelnie magát. Isten mindent tud, ha közelebb akarod érezni magad hozzá, akkor minden tudást és bölcsességet fel kell halmoznod. Ez azt jelenti, hogy hinni. G szavai, aki akkor még csak tizenéves volt. Amikor visszatértem Törökországba, 100 százalékos ösztöndíjat adtak nekem. Átmentem a harmadik évre anélkül, hogy anyagilag megterheltem volna a családomat. Micsoda megkönnyebbülés! Emlékszem, néhány török osztálytársam gúnyolódva mondogatta, hogy a barátom segítségével nélkül soha többé nem lesznek ilyen kitűnő osztályzataim. És tévedtek, mert életem döntő nyarán nemcsak felnőttem, hanem a tanulási módszerem is megváltozott. Kieheztem a tudásra, és semmi más nem érdekelt. Körülbelül ugyanebben az időben anyám újra férjhez ment egykori kosárlabdaedzőmhöz. Nyugodt és fegyelmezett ember volt, apám ellentéte, így azonnal megértette, hogy anyám nyugalmat vár attól a második házasságtól. De azokon a napokon, amikor vele (és a férjével) voltam, nem éreztem magam annyira jól, mint az apámmal. Aztán bezárkóztam a szobámba olvasni és tanulni. Csak kosárlabdázni jártam, és szinte soha nem tettem be a lábam a nappaliba. Megalkottam a saját dimenziómat az álmok gondolataiból, a tudásból. Csak akkor születtem újjá amikor apámhoz mentem. Az alatt a pár nap alatt, amíg vele voltam, sokat beszélgettünk, és megkérdeztem, mi a véleménye az olvasottakról és tanulmányokról. Még filozófiai vagy elméleti kérdésekben is szembesültem magammal, tetszett, hogy meghallgatott, és találgatásaimra valós élettörténeteivel válaszolt. Az egyik ilyen beszélgetésen először beszélt a jövőmről. Addig nem tudtam, hogyan válaszoljak a kérdésre: "mi akarsz lenni, ha nagy leszel?" de azon a napon apám tíz perc alatt szenvedélyessé tett a gondolat iránt, hogy ügyvéd legyek. Jó okai voltak, és úgy tűnt, ez a megfelelő út ahhoz, hogy mi legyek, de ezek nem tanácsok nem mások, mint tippek és javaslatok voltak. Ami anyám új férjét illeti, nem voltam féltékeny. Jó szilárd, derűs

ember volt. Anyámnak erre volt szüksége. Tiszteltem és szerettem őt. Egyszerűen nem találtam meg náluk azt az ingert, amit kerestem. Az volt az álomom, hogy apámmal éljek. Olyan erős akartam lenni, mint ő, de tudtam, hogy nem kell elkövetnem ugyanazt a hibát, mint ő, aki abbahagyta az iskolát. A lelkem mélyén tudatában voltam annak, hogy papa zűrzavaros élete tönkretenne, és még ha kritizáltam is, anyám garantálta azt a nyugalmat, amelyre szükségem volt, hogy a tanulmányaimra koncentrálhassak. Még csak gyerek voltam de tisztában voltam vele.

Hamarosan új tanévet akartam kezdeni, és ez volt az egyetlen dolog, ami igazán érdekelt. Mielőtt elbúcsúztunk azon a nyáron G-vel megállapodást kötöttünk: minden egyes nap vállalkozunk néhány tantárgy elmélyítésére, bizonyos számú angol szó elsajátítására és néhány oldal filozófiai munka elolvasására. Szókratészt nagyon szerettem, és felkeltette az érdeklődésemet, hogy soha nem írt könyvet, ma már csak Platón szavain keresztül tanulmányozhatjuk, mert az athéni gondolkodók szóban adták át tudásukat. Ebben az időszakban sokat olvastam Montaigne-től Machiavelli-ig Nietzsche-től Schopenhaueren át Bukowski-ig. Emlékszem, G. azt mondta nekem: Kezdjük az első görög filozófiákkal, és folytassuk napjainkig. Olyan utat akartunk követni, hogy mindent elolvasunk, amit érdemes elolvasni egészen a 2000-es évekig. Ha ez lehetetlennek tűnik számodra, akkor így van. De igazából nem vagy tizenöt éves, hacsak nem kezdesz valami lehetetlen bravúrra. És bár (ahogy el tudod képzelni) G-nek köszönhetően nem olvastam az emberi történelem filozófiai műveit. Most már megszoktam, hogy magamnak tanuljak, a tudás örömeért.

Amikor visszatértem Törökországba, írtam egy levelet anyai nagyanyámnak, hogy megköszönjem neki, hogy kifizette ezt a szabadságot. Ma is őrzi, és időnként újra felolvas egy mondatot, amely megdöbbenet: „Úgy érzem magam, mint egy egér, aki egy zacskó sajtba szorult ezekben a könyvekben” nem titkos levél sőt örülök, hogy te is olvasod:

„ - Kedves nagymama, először is szeretném megköszönni, hogy lehetővé tette a három hetes albániai utazásomat. Nagyon hálás vagyok neked. Lelkileg felfrissültnek érzem magam mint még soha. Feltételezem, hogy a többiekhez hasonlóan nagyon tehetséges embernek tarthatsz engem. Ehelyett ebben a pillanatban szinte semmisnek érzem magam. Attól tartok, az egyetlen tehetségem, hogy képes vagyok látni a fényt az alagút végén. Csak szerencsés vagyok, mert fájna nekem, ha nem tenném. Tudom, hogy ez nem elég: ha nincs bátorságod, elveszíted a hozzájárulásokat, és álarcos boldogságban élsz, anélkül hogy tudatában lennél az elvesztett lehetőségeknek.

Már az utazás előtt tudtam, hogy szerencsés vagyok, de nem tudtam, mennyi erőre van szükségem ahhoz, hogy a szerencsém boldogságra fordítsam. Mától nem haboztam tovább. Rájöttem, hogy a bátorság azt jelenti, hogy félelem nélkül futok a fény felé, és biztos vagyok benne, hogy amikor elérem, megtalálom azt, aki vagyok. Mert az igazi boldogság csak azoké, akik nem félnek felfedezni önmagukat: szerintem te is ezt mondanád, ha itt lennél. Másrészt az álcázott boldogság a vízbe esett rézművessé teszi az embert. Hála istennek, nem vagyok olyan, akit elragad a tanfolyam. Arra a következtetésre jutottam, hogy erény nélkül nem számít tehetség, szépség, egészség vagy erő. Az erénynek lélekre és jóindulatú elmére van szüksége. Tessék. próbálok a lelkemet és az elmémet az életem rendezésére összpontosítani. Úgy érzem magam, mint egy farkas, aki egy zacskó sajtba szorult a sok könyv között. De nem úgy értem, hogy túlzásba viszem, mint az egereket: ehelyett úgy értem, hogy egyesével élvezem ezeket a könyveket, jól megemészelve, nehogy bedagadjon a gyomra. Őszintén szolgállok, remélem megért és támogat engem. És nagyon sajnállok téged. Szeretlek Can.

–„Elszántnak éreztem magam, és a céljaimra koncentráltam. A kosárlabda edzéseimet is csökkentettem, és úgy döntöttem, hogy elmélyítem azokat a tárgyakat, amelyek nem csak irodalmi, filozófiai vagy nyelvi jellegűek voltak, mert G-nek köszönhetően megértettem, hogy ezek is gazdagítanak. Fárasztó volt, de ki kellett lépnem a korfontzónámból.

Büszke rám / Fiero di me

Harmadik évtől kezdve mindig sikerült ösztöndíjat nyernem. vagy hogy a tandíj 100 százalékát fedezte. Ezen eredmények alapján könyörögtem anyámnak, hogy keressen egy házat az iskola közelében, mert a 5.30-as felkelés már nagyon nehezemre esett. Kezdetben nem értett egyet azzal, hogy mennyire kényelmetlenül érzem magam, és milyen távol van tőlem a Liceo Italiano, az otthonunk nagyon szép volt, Isztambul ázsiai oldalán, egy szép lakónegyedben. Mindketten tudtuk, hogy soha nem engedhetnék meg magunknak egy ilyen szép lakást a város nagyon drága európai oldalán. Egyetlen megoldás az volt, hogy bérbe adjuk a jelenlegi házat, és keresünk egy másikat egy kevésbé fényűző környéken, de mégis közelebb a középiskolához és a képzéshez. Anyám megértette, mennyire fontos ez nekem, így rövid időn belül elköltöztünk. Már nem kellett hajnalban felébrednem. Még az új házhoz sem jutottunk el, hogy az edzőm, akivel annyira boldog voltam, összeveszett a vezetőséggel és elhagyta a posztot. Tekintettel a tanulási terhelésre, a középiskola közelgő végére, amely további felkészülést igényelt volna az egyetemre való felvételhez, és arra a lehetőségre, hogy az új edzővel rosszul értettem meg magam, vonakodva döntöttem úgy, hogy egy időre felfüggesztem a sportot. Éppen akkoriban kezdték észrevenni az osztálytársaim, hogy azokból a tárgyakból javulnak az osztályzataim, amelyekben korábban a legjobban küzdöttem. Gualche professzor arra tanított, hogy egyenesen az arcába nézzek, mintha én lennék az egyetlen diák az osztályteremben. G. távollétében összebarátkoztam két olasz fiúval, de inkább a szintén olasz származású tanárokkal töltöttem az időmet. Mostanra már tudod, hogy mindig is szerettem a Bel Paese (gyönyörű ország) melegségét és konkrétságát, és otthonom tanáraiban türelmet és őszinteséget találtam. Nagyon csodáltam őket, és azt hiszem, a megbecsülés kölcsönös volt. Olyan nagybecsülést és barátságot éreztem, hogy néhány este még vacsorázni is elmentünk együtt. Büszkévé tett az ösztöndíjam, a tanulás iránti elhivatottságomnak köszönhetően egy rangos középiskolában tanulhattam, és mégis annyira korlátozottnak éreztem magam. Emlékszem egy kellemetlen epizódra a szünetben, anélkül hogy bármit is csináltam volna, egy iskolai zaklató inzultált, és elkezdett sértegetni engem, ragaszkodok hozzám és a fülembé káromkodott. Abban a pillanatban volt egy villanás, már láttam a következményeket, hogy azonnal kidobnak az iskolából, és nem engedhettem meg magamnak, így elengedtem. Abban az epizód viszont keserű ízt hagyott bennem, haragudtam apámra, amiért mindent elvesztett, azt hittem, ha kifizeti a tandíjat, nem kell félnem az ösztöndíj visszavonásától. Dühös voltam magamra, gyávának éreztem magam, és megígértem magamnak, hogy soha többé nem engedek meg ilyesmit. Belül kimerültnek éreztem magam. Szerencsére a harmadik év végén nem reagáltam a tényre, mert jobban megérdemeltem az iskolát, jelentős összeget biztosítottak számomra egy kirándulás megtervezéséhez és az olasz karok meglátogatásához. Ez egyfajta ösztönzés volt, hogy a diplomát szerzett hallgatók tovább folytassák tanulmányaikat közvetlenül Olaszországban. Elmentem meglátogatni első olasz tanáromat Rimini otthonába. Az utazás során meglátogattam a legfontosabb jogi karokat, Bolognától Trentóig, Veronától Sienáig, Milánóig. Török barátommal vonattal utaztunk, hostelekben aludtunk. Annyira lenyűgözött az esztétika és az életminőség ezekben a városokban, hogy a költözésre gondoltam. Emlékszem, hogy Trentóban egy szennyezetlen parkban dicsértem a tisztaságát és szépségét a párom eldobott egy üveget. Talán túl dühös lettem, és átugrottam a kerítésen, hogy visszaszerezem, még azt is megkockáztatva, hogy megsérülök. Anyám büszke lett volna rám. Az utazás sikeres volt, az ország meghódított, és bennem már egy ideje megvolt az elhatározás, hogy jogot tanulok, de ez a tapasztalat megerősítette a választásomat. Semmi sem volt a világon, amit jobban szerettem volna. Az én boldogságomért és az apámért.

III. Nel mondo dei grandi / A felnőttek világában **Világpolgár / cittadino del mondo**

A törökországi gimnázium negyedik évének végén egy nemzeti kulturális csereversenyt rendeztek az Egyesült Államokkal „YES” Youth Exchange Study program” címmel. Harminchat diák járna egy teljes tanévre egy amerikai középiskolába, nem csak azért, hogy tanuljon, és javítani az angol nyelvet, hanem hidat teremteni a kultúrák fúziója és „szennyeződése” között. Háromezer jelölt

jelentkezett az ország minden részéről, közülük egyedül én voltam az olasz gimnáziumból. A kiválasztási folyamat több vizsgát is tartalmazott, köztük egy angol nyelvvizsgát, egy általános ismereteket és egy szóbeli kérdést. Az angol egy séta az általános tudásban. Felkészültem. A szóbeli választ igénylő kérdés viszont megrémített. Aztán a vizsga napján azt hiszem, a bizottságot lenyűgözte a történetem és az elmúlt két év során elért eredményeim. Ha kitűztem magam elé egy célt, addig meg sem álltam, amíg el nem tudtam érni. És talán ez a leginkább az én ászom volt. Végül sikerült, és beválasztottak Törökország harminchat legérdemesebb diákja közé.

Most már mindannyian tudják, hogy az Amerikai Egyesült Államoknak ötven állama van, amelyek közül sok gyönyörű. Képzeld, hova küldtek? Ohióban. Emlékszem hogy azon a nyáron nem szerveztem semmilyen utazást, mert a lehető legjobban szerettem volna felkészülni az Egyesült Államokba költözésre. A másik harmincöt hallgatónknak és nekem egy egy hónapos képzésen kellett részt vennünk, amelyen a tengerentúlon tapasztalható szokásokról, attitűdökről és cselekvési módokról meséltek. Tudtam hogy a török és az amerikai kultúra nagyon különbözik, de nagyon izgatott voltam a látóköröm tágításának gondolatára. Az Olasz Gimnáziumot választottam világpolgárnak, és most egy lépéssel tovább léptem, és felfedezem Amerikát nemcsak Európát. A felkészülésnek abban a hónapjában összebarátkoztam a többi diákkal. Rokon lelkek voltunk, közös célokkal és azonos tapasztalatéhséggel. A képzés tartalmazott többek között három napot Washington DC-ben, abból az alkalomból, hogy találkozhatok más muzulmán országok érdemes diákjaival minden nemzet legjobbjával.

Végül is a program célja az volt, hogy újjáépítse az Egyesült Államok és az iszlám lakosság kapcsolatát olyan szörnyű események után, mint például szeptember 11. Nagy volt a felelősségünk. Szeretnék elmondani valamit ami még mindig nagyon izgat. Képzeld el egy kantint, tele srácokkal, akik nemrég érkeztek Amerikába Malajziából a Fülöp-szigetektől Boszniából sok más országból. Ebédeltünk, amikor az egyik diák, egy török barátom körbenézve megjegyezte: Srácok, észrevettem, hogy itt mindannyian más etnikumhoz tartoznak. Az egyetlen, amely a világ bármely pontjáról jöhet, az Can! Ettől a kifejezéstől úgy éreztem magam, mint a „világ polgára”, pontosan az, akivé akartam válni. Néhány órával az oktató után, akinek az Ohio-i családomhoz kellett volna rendelnie, elvittek egy tipikus amerikai étterembe, de a barátom megjegyzése folyamatosan motoszkált a fejemben, így megkérdeztem a pincérnőt: Mit gondol, honnan jövök? És minden habozás nélkül azt válaszolta: „Gyere Rómából.” Nem hittem el! Még csak nem is Olaszországot mondta, hanem azt, hogy „Róma”.

Tudtam, hogy a török és az amerikai kultúra nagyon különbözik, de nagyon szerettem a látóköröm tágításának gondolatát. / Sapevo che la cultura turca e quella americana erano molto diverse ma ero amozionatissimo all'idea di allargare i miei orizzonti.

Abban a pillanatban megértettem, hogy a sorsom már meg van írva. Az életem valamilyen oknál fogva mindig is Olaszországhoz kötődött, mintha az a gondviselés jele lenne. Mielőtt elindultam az Egyesült Államokba, abbahagytam a kosárlabdát, és sajnáltam, mert egész jól ment. Korábban nálam nagyobb fiúkkal játszottam általában a pontszerző szerepében. Amikor megérkeztem az Egyesült Államokba, felfedeztem, hogy az egyetemi vezetők különös tekintettel néznek a sportoló diákokra. Akik gazdasági támogatásba léptek be az iskolai csapatoknak több lehetőségük volt. A nagyobb egyetemek elfogadják és befogadják. Amerikában is minden másképp működött, mint Törökországban és Európában: nem voltak klubcsapatok, és csak úgy lehetett játszani, ha csatlakoztál az iskola csapatához. Tetszett ez a rendszer, mert a sporttal és más tehetségekkel szemben még az órai munka is a háttérben ment: látszott, hogy csak pozitív oldala van. Amikor azonban megérkeztem Ohióba, és rájöttem, hogy visszatérhetek a sportoláshoz, a foci mellett döntöttem. Törökországban egy kicsit kevesebbet játszottam, de mindannyian szeretjük a futballt, például Brazíliában. És mint Olaszországban. Biztosan tudnod kell, hogy a fogadó családdal volt valami probléma: amikor leszálltam, még nem volt hova mennem, de annyira izgatott voltam, úgy

tűnt, nem volt probléma. Tudtam, hogy megbízhatok a tanáromban: bármi történjék is, talál nekem egy tetőt, ami alatt aludhatok.

Abban a pillanatban megértettem, hogy a sorsom már meg van írva. Az életem valamilyen oknál fogva mindig is Olaszországhoz kötődött, mintha az a gondviselés jele lenne. / In quel momento capii che il mio destino era già scritto. La mia vita é sempre stata legata per qualche motivo all'Italia come fosse un segno della provvidenza.

Azon a napon, amikor találkoztam a futballcsapat edzőjével, „John”-ként mutatkoztam be, és arra gondoltam, hogy ez a név könnyen passzolna a helyhez. Amikor pályára lépsz, összegyűjti a csapatot. Van egy török diákunk a kulturális csereprogramra, most játszunk egyet, és nézzük meg, hogy áll – mondta. Aztán megkérdezte, milyen szerepet játszom, én pedig azt válaszoltam, hogy támadó. A meccs 3-0-ra végződött, és az összes gólt én szereztem. Közvetlenül ezután a nálam egy évvel fiatalabb csapatkapitány megkeresett, és megkérdezte, hogy nem akarok-e vele és a családjával együtt lakni, mert még mindig nincs aki vendégül lásson. Önbizalmat inspirált, és elfogadtam. Abban a pillanatban, amikor beléptem annak a fiúnak a gyönyörű, kétszintes házába, tudtam, hogy tényleg a luxusra vágytam. Családja nagy szeretettel fogadott. Az édesanyja nagyon kedves volt és az öccse is szuper (ne mondd el senkinek, de neki köszönhetően játszottam először a Play Stationnel) azonnal megértettem, milyen fontos a társasági élet Amerikában, majd belevetettem magam. Több tucat iskolai és zárt körű bulikon vettem részt, minden nap találkoztam fiúkkal és lányokkal, gyakran kimentem az új barátaimmal, és minél többet beszélgettem, próbáltam javítani a kiejtésemen. Mielőtt elhagytam Törökországot, meg voltam győződve arról, hogy nagyon jól tudok angolul, de Amerikában élve rájöttem, hogy nem tudok semmit. Az első hónap végére beilleszkedtem. Tanultam írtam, megcsináltam a házi feladatot. Két hónap után kiváló lett az angolom. Idővel felfedeztem néhány apróságot az amerikai kultúrából. Például az Egyesült Államokban, különösen a tartományokban, az iskolai sportbajnokságokon való részvétel nagy léghőre uralkodik, minden diák nemcsak a saját sportágát támogatja, hanem az összes gyakorlottat is, akik minél több meccsen vesznek részt. Ez is egy módja a közösség támogatásának és egymás jobb megismerésének. Egy nappal a futballedzés vége után észrevettem, hogy a fiúk a röplabdapálya felé tartanak. Így hát azt mondtam egy barátomnak: Viccelünk? Miért megyünk el olyan röplabda meccsre, ami egyáltalán nem érdekel?

Mielőtt elhagytam Törökországot, meg voltam győződve arról, hogy nagyon jól tudok angolul, de Amerikában élve rájöttem, hogy nem tudok semmit. / Prima di lasciare la Turchia ero convinto di sapere molto bene l'inglese ma vivendo in America mi ero reso conto che non sapevo un bel niente.

És elmagyarázta nekem, hogy ez egyfajta paktum: ők jöttek hozzánk, mi meg elmentünk hozzájuk. Nem feltétlenül kell követni a játékot, hanem barátkozni, inni, enni, nevetni. Az a fontos, hogy ott maradj. Azon a napon új dolgot tanultam Amerikáról. Röviden eleinte minden csodálatosnak tűnt számomra. Alkalmazkodtam ahhoz a világhoz, amelyhez akklimatizálódtam. Talán Törökországban azt mondták volna, hogy bolondozok, de nem így gondoltam. Számomra ezek mind élettapasztalatok voltak. Három hónap alatt rengeteg csodálatos embert ismertem meg. Sokan azt hitték, hogy olasz vagyok, és amikor azt mondtam, hogy ez nem így van, senki sem tudta kitalálni, melyik országból jöttem. Ha utána jó játékokat játszok, bókákat kaptam a Facebookon (amit az Egyesült Államokban kezdtem el használni) Valaki azt mondta nekem, hogy a helyi sajtó időnként ír rólam, és biztosíthatom, hogy inkább hitetlen voltam, mint hízelgett .

Sokan azt hitték hogy olasz vagyok, és amikor azt mondtam, hogy ez nem így van, senki sem tudta kitalálni, melyik országból jöttem. / Molti pensavano che fossi italiano e quando dicevo che non era così nessuno riusciva a indovinare da che Paese venissi.

Emellett az iskolarendszer sokkal nagyobb szabadságot adott. Először is, nem volt egységes követelmény, mert Törökországban még pizsamában, papucsban is megjelentek, a tantárgyakat lehetett választani, így azoknak szenteltem magam, amelyek lehetővé tették az angol tudásom fejlesztését, illetve azoknak, amiket Törökországban nem tanulhattam volna: spanyolt, matematikát, angol és amerikai irodalmat, aktuális eseményeket, testnevelést és amerikai történelmet. A matematika mindig is a kedvencem volt: Törökországban olyan jó jegyeim voltak, hogy a tanár a házi feladatommal javította ki másokét. Ráadásul nálunk a számológépet nem lehetett használni, miközben a legegyszerűbb számításokat sem tudták elvégezni e nélkül. A számokra és gyakorlatokra való koncentráció egy távoli helyre vitte az elmémet, mintha ez egyfajta meditáció lenne.

A testnevelés órájában foci vagy kosárlabda helyett olyan tevékenységeket végeztek, mint a guggoló fekvő-nyomás fitness gyakorlatok. Végül következett egy nagyon sajátos lecke az aktuális "Aktuális eseményekről": lapozgattuk az újságot, és napról napra értesültünk az eseményekről. Úgy gondoltam, hogy ez modern, és lehetőséget kaptunk arra, hogy befolyásolás nélkül alakítsuk ki a véleményünket. Eltelt az első három hónapom Ohióban, így aztán befejeztem a futballbajnokságot, és csatlakoztam a kosárlabdacsapathoz. Mindent megváltoztatott.

. Saját érdekekben / Per il mio bene

Kezdetől fogva nem éreztem jól magam új társaimmal. Furcsának tűntek számomra, és nehezen tudtam velük érintkezni. Az edző szigorú fickó volt, aki sok szabályt támasztott felénk. Például amikor a padon ültünk, tökéletesen kellett viselkednünk, különben baj volt. Egy meccs közben kissé kínosan lezuhantam, ő pedig az arcomtól néhány centiméterre futott felém, majd üvöltözni kezdett, mint egy örült, mintha megbocsáthatatlan hibát követtem volna el. Itt elmondjuk, hogy vele soha nem sikerült empatikus köteléket kialakítanom sem az elején, sem egy idő után, és ez a feszült kapcsolat sem segítette a pályán nyújtott teljesítményemet. Mostanra már tudod, hogy csak akkor tudom a legjobbat nyújtani, ha úgy érzem, mélyen tisztetem a tanáromat vagy az edzőmet. Ma is ugyanaz. Nem tudom veled is megesik-e, de én ilyen vagyok. Emlékszem valamire, ami a középiskola első évében történt. A kosárlabdaedző, aki kinevezett engem kapitánynak, és akivel a legjobb szezont zártuk, körbe gyűjtött minket, hogy beszédet mondjunk. Egyszer rám mutatott, és azt mondta: Can-t fiamnak látom, és ha valaha is lesz, szeretném, ha olyan lenne, mint ő. Azt mondta hogy nagy potenciál van bennem, és profi játékosná akar tenni. Kellott hozzá, hogy profi játékos legyen. Vigyázott rám és én is nagyon szerettem őt. Egy nap, egy időkerés során, talán a túl sok feszültség miatt, túlzottan szidott egy olyan hülyeségen, amit nem követtem el. Ösztönösen felvettem a táskát, és még mindig izzadtan távoztam, és olyan lázadó harcosnak éreztem magam, mint Akhilleusz, akit Brad Pitt alakított a Trójában, ami akkoriban a kedvenc filmem volt. Még csak tinédzser voltam, nem volt mobilom és elfogyott a pénzem. Kettőt-hármat nagyon mérgesen sétáltam, majd megérkeztem apai nagymamám házához, aki azonnal riasztotta anyámat. Amikor az edző bocsánatot próbált kérni, elmosolyodott. Még a reakcióm is tetszett neki, talán egy kicsit meglátta magát bennem. Ekkor jöttem rá, hogy a szerelem szeretetet szül: egy megértő emberrel a legjobbat tudom nyújtani, de ha valaki ellenem szól, vagy kiabál velem, nem találok az ingert, hogy kifejezzem magam. Néha a forgatáson is előfordult: ha a rendezőkkel, színgazdákkal vagy egyes kollégákkal adódnak gondok, az mindig az ilyen hozzáállás miatt van. Amikor tudom, hogy igazam van, hajthatatlanná válok, de ha tévedek, mindig megpróbálom felismerni, és soha nem félek bocsánatot kérni. Van egy mondat, amit apám szokott ismételni: Ha igazad van, soha ne hátrálj meg, még ha mindent elveszítesz is. Mert ha egy nap visszalépsz, utálhatod magad. Mindezt azért mondtam el, mert az amerikai edzővel vívott rossz küzdelem csúcán úgy döntöttem, hogy az Egyesült Államokban való kalandomnak ezzel véget kell érnie. Ki nem állhattam azt az edzőt, és tudtam, hogyan fordított meg az iskolai zaklatóval.

Ekkor jöttem rá, hogy a szerelem szeretetet szül: egy megértő emberrel a legjobbat tudom nyújtani, de ha valaki ellenem megy, vagy kiabál velem. Nem találok az ingereket, hogy kifejezzem magam. / *É stato allora che ho capito che l'amore genera amore: con una persona comprensiva riesco a dare il massimo ma se qualcuno mi si mette contro o mi urla addosso. non posso trovare gli stimoli per esprimere me stesso.*

A távozás volt az egyetlen megoldás: a változás érdekében impulzív, drasztikus döntést hoztam. Csapatot iskolát kellett váltanom, és ez nem volt járható út. Meg kellett küzdenem az amerikai rendszer korlátaival, amelyek korábban olyan előnyösnek tűntek számomra. Anyám, a barátaim és mindenki, akivel szembesültem, úgy gondolta, hogy impulzív, drasztikus döntést hozok. Az egyetlen, aki akkor is támogató volt, az apám volt, akinek csak az volt a gondja, hogy érzelmileg jól vagyok. Négy hónappal korábban tértem haza. Nem volt könnyű visszatérni Isztambulba a tanév közepén, mert nem iratkoztam be, nem volt ösztöndíjam, és nem vettem részt az órák nagy részében.

De hála anyai nagymamámnak, aki befolyásos személyiséggé vált, és együttműködött néhány professzorral, és kiváló iskolai pályafutásomnak köszönhetően sikerült meggyőznöm őket, hogy fizetés nélkül iratkozzam be az utolsó évre. Végre megszerezhettem a diplomámat. Amikor visszatértem, a társaim nem voltak túl boldogok. Örült, hogy visszatértem, de a probléma más volt.. Törökországban a legmagasabb átlagot elérő hallgató kap pontot, ami aztán előnyt jelent az egyetemi vizsgákon. Az átlagom olyan magas volt, hogy ez súlyosan veszélyeztette a pontszámukat. Az érettségi és az egyetemi felvételi vizsgák közeledtével visszavettem magam a dolgozószobámba. A legjobbat akartam nyújtani, és végül kitűnő jegyekkel érettségiztem le anélkül, hogy még egy évet le kellett volna töltenem, ahogy az történt volna, ha az Egyesült Államokban befejezem az évet. Ezúttal is egy sokak számára rossznak tűnő választás bizonyult előnyösnek. Akkor igaz, hogy a szerencse a merészeknek kedvez! A diplomaosztó ünnepségen felkértek, hogy az iskola legjobb diákjaként mondjak beszédet a hatóságok előtt a professzorok előtt. Mivel a közönség félig török, félig olasz volt, tolmács is volt, így a beszédeket egyszerre fordították le, és mindenki megértette. Amint felléptem a színpadra, bevallottam neki, hogy nem készítettem elő semmit, és kitalálok valamit. A tolmács megvetően mosolygott rám, mintha tévednék, hogy nem készülök fel, mert meg volt győződve arról, hogy hülyét csinálok magamból. Nem tudom miért, de nem izgatott a dolog, ellenkezőleg, én irányítottam a helyzetet. Fogtam a mikrofont, és elkezdtem olaszul beszélni, még viccelve is. Nyugodt voltam annak ellenére, hogy improvizáltam, és ez mindenkit megzavart. Amikor befejeztem, a tolmács rám mosolygott - ezúttal egy, őszinte mosoly -, kivette a mikrofont a kezemből, és így szólt: Szeretnék gratulálni ennek a fiúnak, mert Olaszországban még soha egyetlen diák sem mondott rögtönzött beszédet. És elkezdem törökre fordítani, amit mondtam.

A legjobbat akartam nyújtani, és végül kitűnő jegyekkel érettségiztem le anélkül, hogy még egy évet le kellett volna töltenem, ahogy az történt volna, ha az Egyesült Államokban fejezem be az évet. / *Volevo dare il meglio di me e alla fine riuscii a diplomarmi con ottimi voti senza dover fare un altro anno di scuola come invece sarebbe accaduto se avessi concluso l'esperienza negli Stati Uniti.*

Ekkor egy fontos döntés ideje volt: az egyetemre kellett gondolnom. Arra gondoltam, hogy követem apám tanácsát, és beiratkozom a jogra. Szívesen végeztem volna Olaszországban vagy még inkább az Egyesült Államokban. Valójában tudtam, hogy az Egyesült Államokban. Valójában tudtam, hogy az államokban a jogot szókratészi módszerrel tanulmányozzák,

Sajnos azonban rájöttem, hogy mindkét országban több éves képzésen kellett volna keresztülmennem. Például, ha Olaszországban tanultam volna, Törökországba visszatérve további vizsgákat kellett volna tennem, és szakmai gyakorlaton kellett volna részt vennem. Összesen kilenc

évig tartott volna. Ha három évig Amerikában tanultam volna, elképesztő összegeket fizettem volna, és a tanulmányok legalább tíz évig tartottak volna. Ezzel szemben Törökországban a jogi képzés négy évig tart, plusz egy év gyakorlat. Alig öt év múlva már ügyvédi gyakorlatot folytathattam volna. A probléma nem maga az elköteleződés volt, mert készen álltam, hogy felgöngyölítsem a dolgokat, de sok év külföldi tanulás sok pénzbe és hatalmas áldozatokba került volna, ami elkerülhetetlenül megterhelte volna a családomat. Nem állt szándékomban tovább nehezíteni a szüleimre. Tekintettel arra, hogy Törökországban szerettem volna végezni a hivatásomat, legalább hasznos lett volna megismerni hazám törvényeit, majd végül Amerikában vagy Olaszországban mesterképzést szerezni.

A felnőttek világában / Nel mondo dei grandi

A gimnázium befejezése után sikeres felvételi vizsgát tettem, és beiratkoztam a jeditépei egyetemre, amely közel volt az otthonomhoz és az én nagyon szeretett Bagdat utcámhoz. A többitől eltérően modern egyetem volt, sok külföldi kapcsolata volt, és a nyelvtudós professzorairól (egyes órák angol és német nyelven) és a szép lányokról volt ismert. Egyetlen hibája volt: magánegyetem volt, és ezért újabb tandíjat kellett fizetni. Ezúttal a sport iránti szenvedélyemet a magam javára fordítom. Amikor megtudtam, hogy az egyetemi kosárlabda menedzser régi ismerősöm, jelentkeztem a csapatába, és sikerült ösztöndíjat szerezni. Megtaláltam a módját, hogy egy rangos egyetemen tanuljak, miközben továbbra is ápoljam a sport iránti szenvedélyem. Magamon kívül voltam az örömtől. Az egyetem megkezdése előtti nyárra úgy emlékszem, mint életem egyik leggondtalanabbjára. Tizenkilenc évesen három hónapos szabadság állt előttem. Elhatároztam, hogy ezt az időt apámmal és egy ügyvéd barátjával töltöm, aki vendégül lát minket gyönyörű, kertes házában Suadiye-ban. Mivel hamarosan jogot fogok tanulni, úgy gondoltam, jót tenne, ha a társaságukban tölthetnék egy kis időt. Nem tévedtem, felejthetetlen nyár volt. A múltban soha nem a külsőre összpontosítottam a figyelmemet, és csak a tanulásra gondoltam. De most megvolt bennem egy tizenkilenc éves fiú szabad esze és „könnyedsége”, aki végre elfoglalhatta a helyét. Így hát azt a három hónapot egy számomra még ismeretlen világ, a női világ felfedezésével töltöttem. Apám gyakran mondta nekem, hogy a nők hihetetlen lények, akikbe még szenvedés árán is érdemes beleszeretni. Ezzel kapcsolatban William Golding idézetét szeretném idézni: "Szerintem a nők örültek, ha azt hiszik, ugyanolyanok, mint a férfiak. Mindig is sokkal felsőbbrendűek voltak. Bármit is adsz egy nőnek, azt javítja. Ha adsz neki házat ő teremt egy házat. Ha enni adsz neki, enni fog. Ha mosolyogsz neki, a szívét ajándékozza. A nők szaporodnak és javítják a kapott ajándékokat. Tehát ha szarként kezeled őket, készülj fel több tonna fogadásra." Itt apámnak volt egy ásza a nőkkel: a dialektika. Mindig sikerült megmosolyogtatnia az embereket, és két alapvető dologgal szórakoztatta őket, hogy meghódítsa őket. Szerette a nőket, és egyedülálló hatása volt. Mondtam neki, hogy olyan szeretnék lenni, mint ő, és azonnal azt válaszolta, hogy türelmesnek kell lennem, hogy az igazi életem harminc éves korom után kezdődik, és túl leszek rajta amikor felnöttem. Ebben az egészben volt valaki, aki szórakozás helyett aggódott. Az anyukám.

Ha apám szerint a szívem olyan volt, mint egy torta, amiből korlátozott számú szeletet oszthatok ki, akkor anyám szerint inkább monogámnak kellett lennem, és egy különleges lányt szeretni egy életen át. Ez az attitűd abból fakadt, hogy gyermekkorában édesapja elhagyását és szülei válását szenvedte el: ezért is tartotta fenn apámmal baráti kapcsolatát, hogy akkor is egységben legyenek a nevelésben, ha már nem szerették egymást. Ma a szerelem megélésének módja a két irányzat keveréke: az összes lány, akivel voltam, tudta, mekkora szeretetet érek irántuk, és mennyire próbáltam boldoggá tenni őket, de amikor éreztem, hogy az érzés kimerült, nem terheltem vele magam Tisztában voltam vele, hogy a világ más különleges embereket is hoz az utamba, akik iránt valami mélyet fogok érezni. A hódításaim nem csak anyám gondjai voltak. Nemrég iratkoztam be egy igényes tanulmányi kurzusra, és biztosan nem engedhettem meg magamnak a papa életmódját. Édesanyám megnyugtatóására elmondtam neki, hogy azon a nyáron megengedhettem magamnak a szórakozást és a kikapcsolódást, tudva, hogy hamarosan keményen kell dolgoznom, és el kell

kezdenem az egyetemet. Gyorsan összebarátkoztam sok emberrel, köztük egy nagyon okos lánnyal. Leültem mellé, és segítettünk egymásnak. Sok vizsgát tettünk le. Az egyetem első évét azzal töltöttem, hogy olyan tanulási módszert találok, amely lehetővé tette számomra, hogy a szabadidőm elhanyagolása nélkül jó jegyeket kapjak. Elkezdtem edzőterembe járni, bokszolni és kick-boxozni, és egy év alatt neki köszönhetően teljesen megváltozott a testem: nagyon sokan jöttek tanácsot kérni az edzéshez. Láttam, hogy mindenki másképp néz rám, főleg a lányok. Mindezek a nők figyelme és a tetszésem nagyobb biztonságot nyújtott nekem a nőkkel és a mindennapi életben egyaránt. Az edzőteremben való edzés nélkülözhetetlenné vált, és ma már elmondhatom, hogy talán egy kis megszállottsággá változott. Tanulmányi fronton igyekeztem a legtöbbet kihozni az időből, csak a legérdekesebb órákat követtem a legeredményesebb professzorokkal, míg a többieknél bekerültem egy Facebook csoportba, aminek köszönhetően felvételeket vagy jegyzeteket cseréltem a többi hallgatóval, így maradtam naprakész, még ha nem is voltam jelen az órán. Mindannyian segítettük egymást, én például mindig angolul és németül osztottam meg tantárgyi jegyzeteimet. A második évben lehetőség nyílt angol nyelvvizsgára és egy tizenkét hónapos Erasmus-élmény elnyerésére. A legjobb eredményeket értem el, és abban a kiváltságban volt részem, hogy kiválaszthattam kedvenc úti célomat. Tudtam, hogy mások Amszterdamba akarnak menni (ki tudja, miért). Nem érdekelt különösebben, de ez egy hön áhított lehetőség volt, amit a barátaim ellenére választottam volna. Sajnos nem szerepelt az egyetemem által kínált úti célok között, így kerültem az Utechtbe, mindig Hollandiába, ahol édesanyám unokatestvérei éltek, akiket különösen szerettem. Néhány nappal később megsérültem, és megtudtam, hogy az Erasmus tizenkét hónapja nem számított volna bele a tanulmányokba.. Sok időt veszítettem volna el, és négy év helyett öt év alatt diplomáztam volna. Nem félttem tanulni egy plusz évet, de siettem és nagyon szerettem az életet. Aztán sajnáltam, hogy elvesztettem a barátaimat Isztambulban, mert tudtam, hogy hazatérve soha nem találom meg azt a fantasztikus csoportot, akikkel megoszthatom a tanulás és a szórakozás pillanatait. Nélkülem továbbléptek volna, és ez egyáltalán nem tetszett. Erasmus várhatott. A második év végén egy újabb rendkívüli lehetőség kínálkozik számomra: az Amerikai Egyetem nyári campusa Washingtonban. Ha részt vettem volna, elmélyíthettem volna tanulmányaimat. Nyilván azonnal elfogadtam. Én és húsz másik diák az egyetememről indultunk el Washingtonba a nagy kalandra. És az elvárásainkat sem hagyták figyelmen kívül: fantasztikus élmény volt, melynek során rengeteg emberrel találkoztam, felejthetetlen kirándulásokon, vettem részt, és mindig csak angolul beszéltem. Igazi siker.

A jog harmadik évében sikerült tökéletesen megszerveznem magam, sokkal több időt fordítottam az esték megtervezésére és a megfelelő időt a könyvekre. Abban az évben elkezdtem cross-fittelt és test-súlyommal is foglalkozni. Erősnek és egészségesnek éreztem magam. Megtaláltam az egyensúlyt az örült éjszakák, és a fontos vizsgák között. . Anyám férjének köszönhetően anyagilag is megvolt a lehetőségem. Miután megkapta a nagy örökséget, a pénz nagy részét a rendelkezésemre bocsátotta. Neki köszönhetem, hogy megtanultam pénzt adni, és vett nekem egy autót, egy nagyon szép autót. De mindenekelőtt szakállam nőtt, és mindezek miatt felnőttebbnek, férfinak éreztem magam.

Erősnek egészségesnek éreztem magam, megtaláltam az egyensúlyt a táncos éjszakák és a fontos vizsgák között. / Mi sentivo forte sano, avevo trovato un equilibrio tra le notti a ballare e gli esami importanti.

Ezalatt több lánnyal is találkoztam. Nagyon szerettem a nálam kicsit idősebbeket, és még a szépségnél is jobban vonzott a szimpátia, az intelligencia és az extravagancia. Ekkor volt az első komoly kapcsolat. Gyönyörű lány volt, és nagyon szerettem, de a kapcsolat nem volt könnyű vele. Így történt, amikor vele voltam, olvastam Irvin D. Yalom könyveit, a kedvencem a Nietzsche könnyei. A szerző pszichiáter, regényeiben betegei életét meséli el. Nagyon lenyűgözött, hogy felfedeztem, mi áll az emberek furcsa viselkedése mögött, és lelkesen olvastam a Yalom oldalait, mert az volt a benyomásom, hogy mélyebben ismerem az emberi fajt. Nos, a barátnőm úgy nézett ki, mint egy szereplő a könyveiben, és rövid idő után rájöttem, hogy a depresszió egy formájától

szerved, ami miatt visszaélt alkohollal és szorongásoldó szerekkel. Kerestem a módját, hogy segítsek neki, megmutattam neki minden tudásomat a szerelmem, de ez nem volt elég. Amikor jól volt, nagyon jól szórakoztunk, de aztán visszazuhant a sötétségébe, és nem tehettem róla. Nem tudtam elérni őt.

Ekkor volt az első komoly kapcsolatom. Gyönyörű lány volt, és nagyon akartam, hogy az legyen, de a kapcsolat nem volt könnyű vele. / Fu allora che ebbi la mia prima relazione seria. Era una ragazza bellissima e le volevo molto bene, ma il rapporto con lei non fu semplice.

Néhány hónappal később egy szuper szexi és mutatós lánnyal jártam, akibe minden barátom szerelmes volt. Egy idő után az volt az érzésem, hogy biszexuális: nem azért emlékszem a kérdések özönére, mert kíváncsi voltam a szexualitásának minden aspektusára. Életemnek abban az időszakában voltam, amikor szerettem nézni, és felfedezni, és új dolgokat fedeztem fel. Fialat voltam, tele energiával, és a női világ ellenállhatatlanul vonzott, mert megértettem, hogy minden nő egy univerzum önmagában. Ha az univerzum egy kis részét is felfedezem, képes lennék megismerni magamnak olyan aspektusait, amelyeket még mindig nem ismertem. A lányok folyamatos elterelése és az edzőteremben és a barátokkal töltött idő ellenére sikerült majdnem kitűnő eredménnyel érettségiztem..

Elrepült az a négy év. A záró ceremónián azzal a lánnyal voltam, akiről az imént meséltem. Amikor felléptem a színpadra, rájöttem, hogy évem tíz legjobb diákja között vagyok. Büszke voltam magamra, és másnap reggelig ünnepeltem. Új szenzáció járt át, a vágy, hogy tudjam, mit tartogat számomra a jövő.

Egy lecke apától / A lezione da papà

Az egyetem után félre akartam tenni a könyveimet, és egy kis időt apámmal tölteni. Ideje volt a holnapomra gondolni, de először úgy tűnt, helyesnek, hogy élvezzem a vakációs időszakot a gyakorlat kezdetéig. Ehelyett anyám szorgalmazta, hogy azonnal találjak munkát. Ma már értem, de akkor távolinak éreztem. Állandóan azt mesélte, hogy tizennégy éves kora óta mindig is dolgozott. Életében nem kellett szünetet tartani, sőt gyakorlatot sem végezni: volt tanulás és munka. De nem voltam olyan, mint ő, és azt akartam, hogy az életem más legyen, mint az övé. Már nem voltam gyerek, és nem tudtam elfogadni a nyomását, a kérdéseit, a szorongásait. Egyre gyakrabban vitatkoztunk. Egészen addig, amíg egy heves veszekedés során azt mondtam neki: Ha nem vagy mellettem, és nem támogatsz a döntéseimben, amit meghozok és meg fogok hozni, akkor nincs több mondanivalónk egymásnak! Másnap felhívtam apámat, és megkérdeztem, költözhetek-e hozzá.

Huszonnégy éves voltam, és el akartam dönteni az életemet. Ma rájöttem, hogy túl messzire mentem anyámmal, csak a közelemben akart kerülni. Annyi évnyi vágyam után annyi időt tölthettem apámmal, amennyit csak akartam. Beszélhetnék vele a projektekkal kapcsolatos álmokról, és egy férfi szemével figyelhettem meg a dolgokat, mint gyereket. Találtam egy házat a főiskolám közelében. Nem volt drága, és volt egy nagy terasz, ahonnan láthattuk az erdőt és az egyetememet, a környék tele van hallgatókkal. Mivel új bútort nem tudtunk venni, a régiéket elvittük és közösen felújítottuk. Még mindig nagyon meghatottan emlékszem vissza azokra a napokra: egész délutánokat töltöttünk egymás mellett, közös céllal megosztva az erőfeszítéseket és az izzadságot, egy tapaszt. Közösen építettünk egy könyvespolcot a szobába és közvetlenül előtte egy íróasztalt helyeztünk el, amelyen egy pókerasztalhoz minden tekintetben hasonló zöld takaró volt. A terem másik oldalára olyan polcokat készítettünk, mintha egy sarok bár lenne.. Nem volt szükségünk étkezőasztalra: csak két kis asztalra volt szükség a kanapé elé, ahol kényelmesen étkeztünk és beszélgettünk.. Anyának soha nem sikerült megértenie, hogy egyfajta gyakorlatként éltem meg azt

az időszakot talajként, hogy fejlődjek és új dolgokat tanuljak. Például az apám tanított meg főzni. Együtt készítettük el a jellegzetes török és időnként albán ételeket is. Törökországban bevett szokás, hogy sokféle halételt főznek olívaolajjal vagy joghurttal fűszerezve, és minden vendéglő azt az adagot szolgálja fel, amit akarsz. Alapvetően olyan, mintha sokféle előételt fogyasztana. Apám általában nem követett semmilyen receptet, de tetszés szerint hozzáadta és megváltoztatta a hozzávalókat. Szeretettel csinálta, és ettől különlegesebbek voltak az ételei. Számomra még ma is ő a legjobb szakács a világon. Tanításai a konyhában számos alkalommal jól jöttek. Nagy nosztalgiával emlékszem vissza életem erre az időszakra. Papa egyfajta guru volt számomra: tudását átadta nekem, én pedig mindent magamba szívtam. Például apa elmagyarázta nekem, hogyan és mennyit igyunk, milyen ritmusokkal kell élvezni az estét, és nem kell a korlátot visszatenni. Mindig azt mondta nekem, hogy mindent megtapasztalhatok anélkül, hogy bármitől függenék. Mindig is „jó fiúként” éltem, a tanulásnak és a sportnak szenteltem magam: mindent, amit elértem, elkötelezettséggel és áldozatokkal szereztem. De hogy az apámmal töltött hónapok alatt megértitek, én is megadtam magamnak a "rosszfiú" zárójelet. Őszintén hiszem, hogy e nélkül a tapasztalat nélkül nem lennék az, aki vagyok.

Akkoriban vettem bele magam egy-egy romantikus kapcsolatba: kerestem egy fontos „történetet”, folytattam a bonyolult és gyönyörű női univerzum felfedezését. Szerettem felhívni vacsorázni a lányt, akivel jártam, és főzni neki. Papa mindig lenyűgözött minden barátot, barátnőt és mindenekelőtt a lányok azért szerettek minket, mert mindig buli volt: zene, finom ételek, könnyedség. Biztos olyan szép a ház, hogy nem akarsz kimenni mondta apám gyakran. A vidám és gyönyörű lányok között jogos kérdés ezt feltenni. De a diplomád? Nem akartál ügyvéd lenni? Természetesen a céljaim nem változtak. Továbbra is volt egy megszállottságom: Amerikában szerettem volna ügyvédgyakornok lenni. Még mindig meg volt az a személy, akinek gazdasági okok miatt fel kellett adni. Tájékoztatót kaptam a tanulmányok menetéről és tudtam, hogy két egyetemen, Miamiban és Északnyugat-Chicagóban elvégezhettem volna egy egyéves mesterdiplomát, majd ha elég magas az átlagom, maradhattam volna még egy évet, hogy befejezzem a tanulást. A gyakorlatban két év alatt elértem volna azt, amit egy amerikai hét év képzés után kap. Rengeteg időt nyertem volna, és ott is ügyvéd lettem volna. De ismét a gazdasági kérdés hátráltat. Ahhoz, hogy beiratkozzam a mesterképzésre, jelentős költségeket kellett volna viselnem. Munkára volt szükségem Amerikában, ezért feliratkoztam egy csapos tanfolyamra, és elkezdtem otthon gyakorolni, majd megpróbáltam megismerkedni más csaposokkal, hogy tanácsot kérjek. Őszintén szólva Miamiba akartam menni. Az ottani éjszakai élet mindenki álma.

IV. A fordulópont / La svolta

Véletlenül színész / Attore per caso

Valószínűleg nem hiszik el, de az első kamera előtti élményem véletlenül történt. Ahhoz, hogy elmondhassam önnek, egy dolgot kell elmondjak. Anyámmal továbbra is feszült volt a kapcsolat. Mint tudják, aggódott amiatt, hogy az apámmal élek. Szerinte csak a tanulásban, a bíróságon és a perek követésében kellett volna részt vennem. Nem lett volna időm szórakozni. Szerinte nem dobhattam el minden tervemet azzal, hogy apa nyomdokaiba lépek. Aztán egy nap meghívtak Moszkvába. Egy volt kosárlabdátársam esküvője volt, aki két éve élt ott. Megtanult oroszul, és egy közös barátjával együtt színházban kezdett dolgozni. Annak idején egy orosz tévésorozatban játszott főszereplőként. A barátommal, aki elkísért arra az útra, nagyon kíváncsiak voltunk, hogy megértsük, mi történik a kamerák mögött, ezért másnap elmentünk meglátogatni őt a forgatáson. Fogalmad sincs, mennyit nevtünk! Nagyon jó volt, csak annyit mondok, hogy annyira fiatalok voltunk és izgatottak voltunk a helyzettől, hogy egy percig sem tudtunk komolyak maradni. Aztán egyszer csak az egyik producer megáll a folyosó közepén, és azt mondta nekem: tökéletes lennél egy sorozat szereplőjét eljátszani! Az írók pillanatok alatt létrehoztak két karaktert, egyet nekem és egyet a barátomnak, mert neki is nagyon érdekes arca volt. Aztán adtak nekünk egy angol forgatókönyvet, és bevitték minket a helyszínre. Tehát minden előkészület és figyelmeztetés nélkül

ez volt az első színészi élményem, ráadásul kevés pénzzel távoztam. Anyám elzárta a csapokat, és az aznapi bér megmentette a vakációt. Azon a napon nagyon jól éreztem magam, de nem gondoltam, hogy ez még egyszer megtörténik velem, a fejem még mindig máshol járt. Ott voltunk az esküvőn, és ez volt az egyetlen dolog, ami érdekelt. Még mindig emlékszem a gyönyörű bulira és minden vidám dologra, ami a fogadás során történt. Egyszer csak a barátom azon kapta magát, hogy a menyasszony apja beszédét oroszról törökre fordítja, de nem vette túl komolyan. Ahelyett, hogy a jövőbeli érzésekről és lányokról beszélne, úgy kezdte kommentálni mintha sportújságíró lenne. Ezt nyilván senki sem értette, de sajnos mi nem megkockáztathattuk meg, hogy nevetésben törjünk ki, mert úgy tűnt volna, hogy kinevettem a menyasszony apjának érzelmeit, érzelmileg feltöltött szavait. Tegyük fel, hogy az a moszkvai utazás rövid volt... és talán anélkül, hogy észrevettem volna, ez a jövőbeli életem jele.

Amikor visszatértem Törökországba, egy ügyvédi irodánál kezdtem el szakmai gyakorlatomat. A két partner, egy férfi és egy nő elmagyarázta nekem, hogy mellettük fogok dolgozni különféle polgári és büntetőügyekben. Ez az időszak rendkívül stresszes volt. Minden gyakorlatot elolvastam, néztem a folyamatokat, próbáltam lépést tartani a frenetikus tempójukkal. Figyeltem őket, és igyekeztem minél többet tanulni. Megpróbáltam kitalálni, melyik szakmában lehetek jobb, a büntetőjogász vagy a polgári ügyvéd. Hirtelen rájöttem, hogy ott úgy teszek, mintha az lennék, aki nem vagyok. Kerestem a kollégáim, a főnökeim, mindenki tetszését körülöttem. Örömet akartam, bármi áron. De az élet megtanított arra, hogy nem lehet mindenkinek a kedvében járni, hanem az a fontos, hogy megtalálja a saját egyensúlyát. Folyamatosan az volt az érzésem, hogy megítélnék, ki vagyok szolgáltatva mások véleményének. Röviden: rájöttem, hogy ez a világ nem az enyém. Úgy éreztem magam, mint egy hal akit kifogtak a vízből. Mintha ez nem lenne elég, fél napjaimat az autóban töltöttem, mert lakhelyemtől a város túloldalán dolgoztam. Csinosan kellett öltöznöm, minden nap nyakkendőt hordanom, és rendben kellett tartanom a hajam és a szakállam. Ez egy olyan szempont volt, amelyet egyáltalán nem vettem figyelembe, amikor jogot tanultam, és sokkal jobban nyomasztott mint gondolnád. Mindig is az a típus voltam, aki kócos hajjal ébred, és anélkül hagyja el a házat, hogy megfésülne. Talán jobban érdekelt volna, hogy egy nagy nemzetközi cég ügyvédje legyek, és így hasznosítsam nyelvtudásomat. Aztán hidd el, volt néhány igazán abszurd esetem a lefegyverző banalitásból, az emberek azért vitatkoztak, mert a kutya túl sokat ugatott és hasonlók. Rájöttem, hogy nem érdekel a kis impotens vitáinak megoldása. A kamarai rendszer csalódást okozott, mert a gyakorlat eltért az elmélettől, és úgy tűnt számomra, hogy minden igyekeztem, hogy tanuljak és kitüntetéssel szerezzek meg egy diplomát, nem sokat segített, már más lehetőségek felé fordultam.

Elmélettől gyakorlatig / Dalla teoria alla pratica

Egész életem célja az volt, hogy ügyvéd legyek. Tudtam, hogy tehetek mást, de nem tudtam, mit, és ez félelmet keltett bennem. Minden lehetséges lehetőséget mérlegeltem, de egyik sem tűnt a megfelelőnek. Nagy bizonytalanság pillanatában éltem, már nem voltam biztos abban, hogy mit akarok csinálni "ha nagy leszek". Mintha ez még nem lenne elég, anyám folyton nyomás alá helyezett ezer szorongó kérdésével.

Tudtam, hogy valami mást szeretnék csinálni, de nem tudtam, hogy mit, és ettől kicsit megijedtem. Minden lehetséges lehetőséget mérlegeltem, de egyik sem tűnt a megfelelőnek. / Sapevo che fare qualcosa di diverso, ma non sapevo che cosa e questo mi metteva una certa paura. Consideravo tutte le opzioni possibili ma nessuna mi sembrava quella giusta.

Egy nap meggyőződtem, hogy küldjem el az önéletrajzot néhány nemzetközi cégnek. Anya, tudván, hogy a büntetőjog és a polgári jog nem érdekel, megpróbált alternatív utat mutatni. Mondtam már, hogy nagyon jó az életem megszervezésében?. Az egyik ilyen cég a PricewaterhouseCoopers volt, egy nagy cég, amely jogi és adótanácsadást nyújtott a vállalkozásoknak, amelyek azonnal

választottak az önéletrajzomra, és interjúra hívtak. Az alkalomhoz illően elegánsan felöltöztem, úgy festettem, mintha az Öltönyök sorozatából jöttem volna ki. Amikor odaértem, felmentem a tizenegyedik emeletre, majd beléptem egy gyönyörű szobába. Tíz percig vártam beszélgetőpartneremet, aztán, hogy elüssem az időt, úgy döntöttem, főzök magamnak egy kávé a gépnél. (mindenféle keverék és tea volt). Aztán végre belépek egy negyvenes nőhöz. Jó reggelt, főzök magamnak egy kávé, megkínálhatlak egy teával? Észrevettem, hogy ápoltságos nő, ezért megkínáltam egy egészséges teával, és a szerencsére a kedvenc teáját választottam. Rájött, hogy próbálom oldani a feszültséget és mosolyogni kezdett, majd elkezdte olvasni az önéletrajzomat. Azt hittem, hogy a gyakorlati tapasztalataimmal kapcsolatos tanulmányaimmal kapcsolatos kérdéseket fog feltenni, ehelyett személyes kérdéseket tett fel nekem a barátaimról és a családomról. Azon kaptam magam, hogy mesélek neki magamról és azokról a nehézségekről, amelyekkel szembe kellett nézmem és le kellett küzdenem, mielőtt megérkeztem arra a találkozóra. Nyugodtabbnak éreztem magam, mint egy interjún, volt kedvem beszélgetni. Elkezdtünk kellemesen beszélgetni olyan közös érdeklődési körökről, mint a sport és a klubok, amelyeket mindketten látogattunk. Elfordítottam a fejem, és megláttam a Boszporusz panorámáját a tárgyalóterem nagy ablakain túl. Hol laksz? Megkérdeztem őt. A közelben válaszolt nekem. Elkaptam a labdát, és azt mondtam neki: A város másik végén lakom, így amikor elkezdek itt dolgozni, bérelnem kell egy lakást a környéken, így öt percbe fog telni, hogy beérjek, mert jó alvó vagyok. Van szabad lakás a környéken szomszédok leszünk. Még ma sem tudom, hogyan jött ki ez a mondat, még nem vettem fel. De elkezdett nevetni és fél óra múlva megkérdezte, hogy mikor akarom kezdeni. Csak később jöttem rá, hogy az adójogi osztály vezetőjével zseniális voltam. Nyilván már régóta nem vett fel új alkalmazottakat, mert soha nem talált neki megfelelőt. Jóval később bevallom, mire gondolt, amikor először meglátott: okos fiúnak tűntem, aki annyit dolgozott céljaiért, és aki elszántan teljesítette azokat. Tehát felvettek az adóosztályra. Az első munkanapon mosolyogva és jól felöltözve jelentem meg. Annak ellenére, hogy az egész társaság legkisebb részlegében voltam - körülbelül tíz ügyvéd -, elmentem kezem fogni mindenkiel. Számomra normálisnak tűnt egy jól nevelt gesztus, valamivel később azt mondták, hogy még soha senki nem csinált ilyet. A bemutatkozások után egy egészen mulatságos dolgot fedeztem fel: a társaságban szinte kizárólag nők dolgoztak! Talán éppen ezért, amikor beléptem a terem legnagyobb szobájába, azonnal észrevettem, hogy egy férfi ült egy nagy íróasztalnál. Gyors pillantásra sejtettem, hogy idősebb nálam, de leginkább a kedves és ártatlan tekintete döbentett meg.

Okos fiúnak tartottak, aki olyan keményen dolgozott, hogy elérje céljait, és aki elszántan teljesítette azokat. / Le ero sembrato un ragazzo sveglio che aveva faticato tanto per raggiungere i suoi obiettivi e che li aveva portati a termine con determinazione.

Néhány nap alatt nagyon összebarátkoztunk. És az első benyomásom beigazolódott: nagyon jó ember volt. Nagyon visszafogott, nem beszélt senkivel, nem adott bizalmat és sokat dolgozott, nem volt társasági ember, nem pletykálgodott, de mindenki hozzá ment segítségért. Magányos volt, nagyon emlékeztetett G. albán filozófus barátomra. Hamarosan elkezdtünk együtt ebédelni, és sms-t írni az irodai chaten, miközben dolgoztunk. Ő volt az egyetlen személy ebben a részlegben, aki különféle jogi témákban írhatott és aláírhatott cikkeket, amelyek a gazdasági és üzleti életéről szóltak a szaklapokban. Azon kevesek egyike volt az egész társaságban, akinek ez a szabadsága megvolt: a többieknek jóvá kellett hagyniuk az írásait, és nem írhatták alá a nevüket. A munka első hónapja után mindenkiel sikerült kapcsolatot kialakítanom, még a láthatóan introvertáltabb és duzzogó kollégákkal is, akik tudatában voltak annak, hogy a szimpátia elég lesz ahhoz, hogy kimozdítsa őket a rutinból és a napi stresszből. Minden hétfőn desszertet készítettem 15 órakor a "torta pillanata" és beszélgettünk, viccelődtünk egy kicsit. Végül ezekben az irodákban nyugodtabb és egyre nyugodtabb légkör uralkodott. Így hát felkértem vacsorák és céges bulik szervezésére, és bár nem ez volt a feladatom, úgy döntöttem, szívesen vállalom, de továbbra is írok olyan cikkeket, amelyek minden pénteken megjelentek. De hamarosan ez a hivatal és ez a szerep szorosan kötődni kezdett hozzám. Egészen addig, amíg barátságot nem kötöttem egy nagyon okos sráccal egy másik B

osztályról. Ő okos volt: annak ellenére, hogy nemrég vették fel, már két előléptetést kapott. Amikor este 6-kor kimentem – az ügyvédi irodák általában késő estig dolgoznak –, ugratott. Te hova mész? Ugratott mindenki nevetett. A viccei nagyon jók voltak, és veleszületett komikus időzítése volt. Ugratott, mert kicsit elloptam a műsort, de rövid időn belül összebarátkoztunk. Sok időt töltöttem a cég más jogászaival, akik az enyémtől eltérő dolgokat csináltak, és kíváncsian és érdeklődéssel hallgattam őket. Igyekeztem a lehető leghamarabb csatlakozni hozzájuk, és a sok kávészünet egyikében találkoztam N.-vel egy nagyon kedves ügyvéddel. B. és N. még mindig az életemben van. Ma van egy ügyvédi irodánk, amit közösen vezetünk Isztambulban, döntő szerepet játszottak életemben, elkezdtek színésznek ajánlani. Azt mondták nekem, hogy könnyed és zseniális vagyok, és hogy minden bizonyítványom megvan ahhoz, hogy megpróbáljam. Még abban a fázisban voltam, amikor próbáltam kitalálni, hogy mit szeretnék csinálni az életben, de tudtam, hogy szeretek társaságba járni és kimenni, nem pedig csendben ülni az íróasztalnál. Új baráti társaságomnak köszönhetően találtam némi lelkesedést. Mosolyogva mentem be az irodába, mert tudtam, hogy este kimegyek velük. Vacsorázni mentünk táncolni, és megosztottuk a hobbijainkat. Mindent, amit kerestem, beleadtam a bérleti díjba, de jól voltam. Akkoriban felfedeztem, hogy van egy unokatestvérem, aki Kaliforniában él, és Seattle-ben tanult tengerjogot. Tanulmányai nagyon felkeltették az érdeklődésemet, és szerettem volna megismerni őt, ezért találkoztunk szerveztünk Isztambulban. Emlékszem, hogy elmentünk vacsorázni, majd egy helyre, ahol ittuk, és reggel 5-ig meséltünk egymásnak az életünkről. És másnap... Nem, hallottam a ébresztőt! Ebédidő tájékán a csengő hangja vert ki az ágyból: a kollégáim aggódtak a távollétem miatt. Amikor kinyitottam az ajtót, nevetésben törtek ki: kócos voltam és rövidnadrágban. Aztán amikor megtudták, hogy jól vagyok, visszamentek az irodába anélkül, hogy bárkinek elmondták volna a valódi okot, amiért nem jöttem dolgozni. Apám egyszer azt mondta nekem: Ha vannak barátaid, akik törődnek veled, az is gazdagság. Valójában nagyon értékes volt az irántam való figyelmük, de már egy ideje úgy érzem, hogy ez a hely már nem nekem való. Az újdonság varázsa is elmúlt, és nem volt kedvem állandóan négy fal közé bezárva dolgozni. De nem jöttem rá, hogy mit is akartam igazán csinálni. Aggódtam az anyám reakciója miatt: ha elárultam volna neki, hogy fel akarok mondani, azt mondta volna, hogy éretlen gyerek vagyok, hogy az élet áldozatokból áll. Sok áldozatot hajlandó voltam hozni, valamiért, ami tetszett és teljesen hozzám tartozott.

B és N. még mindig az életemben vannak. Ma van egy ügyvédi irodánk, amelyet közösen vezetünk Isztambulban. Döntő szerepet játszottak, és elkezdték javasolni, hogy legyek színész. / B. e.N. sono ancora nella mia vita. Oggi abbiamo uno studio legale che gestiamo insieme a Istanbul. Hanno avuto un ruolo cruciale sono loro che hanno iniziato a suggerirmi di fare l'attore.

Így hát egyformán a maximumot nyújtva mentem dolgozni, és közben a megoldásokon elmélkedtem. Közeledett a nyár, de mégsem tudtam úgy élvezni, mint régen. Próbáltam elterelni a figyelmemet azzal, hogy barátokkal lógtam és buliztam, de aggódtam a jövőm miatt. Nagyon szerettem volna valamit csinálni, ami az enyém. Voltak napok, amikor azt hittem, hogy csapos vagyok, így jól keresek, és dinamikus, vidám környezetben dolgozom. Máskor a kollégáimmal, barátaimmal beszélgettem, és más jövőről álmodoztunk, fel akartunk mondani, és közösen ügyvédi irodát akartunk nyitni. Röviden, elbizonytalanodtam, ez addig még soha nem fordult elő velem..

Szünet az elmélkedésre / Pausa di riflessione

Véletlenül találkoztam egy régi barátommal, aki egy divatos bár vezetett Isztambulban. Megkértem : az volt az ötletem, hogy Bodrumban nyaralok, esetleg csaposként dolgozom. Elmagyaráztam neki, hogy nem vagyok elégedett az ügyvédi munkával, és egy kicsit ki kell húznom a „dugót a konnektorból”, különben negatív gondolataim támadtak volna. Nem találtam megoldást a jövőmre, ezért azt hittem, jót tesz egy nyaralás. Azon kaptam magam hogy a barátom rövid időn belül, egy

gyönyörű szállodában helyezett el, és az irodában azt mondták nekem, hogy éves szabadságom van. ami kellett. Tökéletes ! Két legyet egy csapásra!

Éjfél körül érkeztem Bodrumba. A szálloda a tengerre néz, és saját strandja volt egy bárral egy gyönyörű pavilon alatt. A bőröndjeimet a szobában hagytam, és azonnal a bárba mentem, ahol ittam egy pohár whiskyt. Nekidőltem a pultnak és kortyolgattam. Körülöttem észrevettem, hogy két lány figyel és felém sétál. A szemükkel felfaltak, így közeledtek hozzám. Kis idő múlva az egyik elment ketten maradunk. A tengerpartra költöztünk, eléggé lemerültek voltunk, és az időjárás tökéletes volt egy éjszakai úszáshoz. Lemerültem, ő követett, és egy úszó stégre úsztunk. Ott a sötétben elmerülve láttuk a bár fényeit, de tisztában voltunk vele, hogy a pultról nem lehetett észrevenni az emelvényt, ott maradtunk néhány órát. Védve éreztük magunkat a sötétben, egy varázslat által. Másnap találkoztam az egyik legjobb csapossal, akivel valaha találkoztam. A koktéjljai kifinomultak és egyediek voltak, elmagyarázta nekem, hogy bizonyos összetevőket keresett, és sok próba elvégzésével bölcsen kombinálta őket. Lenyűgözött a történeteivel. Rövid idő alatt barátságot kötöttünk, és sok mindenre megtanított. Boldog voltam a pult közelében, és sok embert megismertem, a légkör mindig laza és vidám volt. Június volt, így nem volt főszezon, és az emberek inkább egyedül lógtak a tengerparton. A menedzser megkért, hogy "trükkösen" csináljam a PR-t, vagyis anélkül, hogy kimondtam volna, hogy neki dolgozom, hanem úgy mintha egy egyszerű, különösen lelkes ügyfél lennék. Szüksége volt valakire, aki a bárba vendégeket szervez, és tudja, hogyan kell bevonni az embereket. Elfogadtam. Jól tudtam beszédemet azokhoz az emberekhez igazítani, akikkel érintkeztem. Például, ha üzletemberek voltak, akkor üzletről beszéltem (nagy figyelmet fordítva ügyvédi múltamra), ha kalandra vágyó turisták, akkor a legszebb helyeket ajánlottam. Röviden, minden helyzetben próbáltam megtalálni a megfelelő szavakat. Az íróasztal mögötti ülésből rendkívül mozgalmas életem lett. Aludtam néhány órát éjszakánként, de jól éreztem magam. Nagyon feltöltődtem örültem. A fáradtság csak egy dolog. Csak azok fáradtak, akik boldogtalanok, mondtam apámnak, furcsának tűnik, hogy egy kicsit sem érzem magam fáradtnak. Minden nap próbáltam tanulni attól a nagyon jó csapostól, akiről nem sokkal ezelőtt meséltem. Emlékszem, egy este hirtelen úgy döntöttünk, hogy bulit rendezünk. Készíts fel annyi koktélt, amennyit csak tudsz, sok embert hozok neked, mondtam neki, amikor elindultam a tengerparton. Így hát elkezdtem beszélgetni baráti társaságokkal, szerelmespárokkal, lányokkal és fiúkkal, akik flörtölni vágnak. Egyszerűen összebarátkoztam velük, majd azt mondtam nekik, hogy elmegyek a bárba, megemlítve a különleges alkalmakat, például a koktél-partit. Magától értetődik, hogy mindig sok ember volt, és elégedettnek éreztem magam. Szerettem emberekkel beszélgetni, és úgy tűnt, hogy egész jól csinálom: a bár mindig tele volt, és az italok is elfogytak. Azokban a napokban találkoztam egy lánnyal, aki hivatása szerint luxusszállodákat járt, és hívta az embereket rendezvényekre vagy egy italra. Amikor elmondtam neki, hogyan kerültem oda, megkérdezte: Van Instagramod? Nincs válasz. Azonnal profilt kell nyitni. Rövid időn belül már háromezer követőm volt, de a furcsa dolog más volt. Debütálásom a közösségi médiában nem volt más, mint szájról szájra terjedt: a lányok beszélgettek egymással erről a titokzatos srácról, és megjelentek a szállodában, ahol megszálltam, hogy találkozzanak velem. Eleinte örültem, hogy lánycsoportok vártak rám a bár különböző sarkaiban, hogy lássanak. Nagyon rövid idő alatt a helyzet elfajult. Erre egy este jöttem rá, amikor hajnali 4-kor azon kaptam magam, hogy két lány a nevemet kiabálja a bungalóm ablaka előtt. Egy másik alkalommal szerenádot adtak nekem, egy másik alkalommal pedig egy lány féltékenységének tárgya voltam, akit valószínűleg még soha nem is láttam. Mostanra még az apámnál is különösebb hatással voltam a nőkre. Nekem úgy tűnt, hogy a tanítvány felülmúlta a tanárt, és végre megértettem, mit érez a bodrumi lányok iránt. Megszállottsággá, mániává váltam. Emlékszem, valamivel később az első interjúm alkalmával megkérdezték, hogy a női közönség érdeklődése és hírneve megváltoztatta az életét? Azt válaszoltam, hogy már azelőtt mindkettő megvolt, mielőtt színész lettem. Tudom, hogy beképzeltnek hangoztam, de ez volt az igazság. szerencsém volt. A középiskolában az egyetemen a bodrumi ügyvédi irodában. Életem minden szakaszában találtam csodálatos embereket, akik annyira meg tudtak becsülni, hogy "híressé" tettek abban a környezetben.

A fordulópont / La svolta

Még mindig Bodrumban voltam, és egy este a pultnak dőlve ittam egy bourbont, mint mindig. Tekintetem egy gyönyörű, göndör hajú és zöld szemű lányra esik. Beszéltem és mosolygott egy barátjával, de rájött, hogy őt bámulom, ezért egy perc múlva odamentem hozzá, és megkérdeztem tőle, hogy színész vagy? Érzékeny sűgta a fülemben, és azt válaszolta, hogy dalszerző vagyok, de színészi leckéket is veszek. Ez a közvetlen kérdés szófordulatok nélkül megütötte. Csak egy pillanattal később vettem észre, hogy még be sem mutatkoztam. Elmosolyodott és elkezdtünk beszélgetni nem tudom meddig. Aztán megkérdezte, hogy én is színész vagyok-e. Nem, ügyvéd vagyok, emlékszem, hogy válaszoltam neki. Színésznek kellene lenned – mondta. Nem ez volt az első alkalom, hogy ezt mondták. Kezdett ébresztően hatni. Nyaralása után még tartottuk a kapcsolatot, majd egy napon, , azt mondta, két embernek szeretnék bemutatni, az egyik egy egykori színész, aki színházat is tanít., a másik a férfidivattal foglalkozik. Együtt nyitottak egy ügynökséget, és anonim emberekkel dolgoznak együtt. Új arcokat keresnek, új tehetségeket találkoznod kell velük. Soha nem hallottam ilyesmiről. Törökországban nem voltak hasonló ügynökségek, és ez felkeltette az érdeklődésemet, de megismételtem neki, hogy ügyvéd vagyok, és a szórakoztató világ megijeszt. Életemnek abban az időszakában nem gondolkodtam semmin, a jelenben éltem. Kaptam állásajánlatot egy milliostól is, aki a szállodában szállt meg. Azt akarta, hogy én irányítsam az üzletét. Mindent rám bízna. Megint hallgattam apám tanításait, és visszautasítottam. Nem féltem nemet mondani, azt hittem, hogy később lesz időm aggódni a jövőm miatt. Legalábbis én így gondoltam. Mert a jövő a vártnál korábban kopogtatott az ajtómon. Közel három hét vakáció után éreztem, hogy a varázslat elmúlik, és ismét egy újabb kalandba kell bocsátkoznom. Egész idő alatt az isztambuli kollégáimmal tartottam a kapcsolatot, meséltek az iroda viszontagságairól, és panaszkodtak, hogy változtatni akarnak az életükön. Egy szép napon még mindig nem tudom, hogyan sikerült rávennem őket, hogy közösen nyissunk ügyvédi irodát, megvárták volna a visszatérésemet, aztán belevágtunk volna ebbe az új vállalkozásba.. Kezdett unalmassá válni a bodrumi szórakozás. Néhány hétig rendben van, de ez nem válhat életformává. Amikor visszatértem a városba, utoljára elmentem a céghez, hogy mindenkitől elköszönjek, és azóta nem tettem be a lábam. Amint anya megtudta, dühöngni kezdett. Megértem, hogy más dolgokat szeretnél csinálni, de miért nem dolgozol addig is ?- ezért szemrehányást teszek magamnak.- Természetesen igaza volt, de belül éreztem, hogy hamarosan teljesen más életet fogok élni. Nem kellett többé ahhoz az írászathoz ülnöm. Olyan érzés volt, hogy csak a sors jelére várok. Tudtam, hogy eredményesebb lenne megtartani a munkámat, legalább addig, amíg komolyan el nem döntöm, mit kezdjek az életemmel, de akkoriban szükséges volt megtennem ezt a lépést. . Így aztán egy idő múlva a barátaimmal megalapítottuk a céget, és megnyitottuk saját ügyvédi irodánkat. Boldog voltam?? Igen ám, de már másról álmodoztam.

Belül éreztem, hogy hamarosan teljesen más életet fogok kezdeni. / Dentro di me sentivo che a breve avrei iniziato ad avere una vita completamente diversa.

Visszatértem Isztambulba, és sok történetet el kellett mesélnem leendő partnereimnek és barátaimnak. Nagyon megváltozott az önbizalmam, és meg voltam győződve arról, hogy bármire képes vagyok. Megszólalt az énekes-dalszerző, akivel Bodrumban találkoztam, és elmondta, hogy feltétlenül ismernem kell a tehetségkutató ügynökség srácait. Mutatott nekik néhány fényképet rólam, és láthatóan azt hitték, hogy én vagyok az, akire mindig is vártak. Egyik este találkoztam vele, és azt mondta: augusztusban castingok készülnek a szeptemberben, elinduló néhány televíziós sorozatra. Azonnal szeretnék veled találkozni, hogy előkészíthessem és elküldhessem a jelentkezésed a casting igazgatóknak. Ma meg kell köszönnöm neki, hogy rövid időn belül vacsorát szervezett a két ügynökével. Emlékszem, rendeltem egy sört, mielőtt még bemutatkoztam volna. Csak később mondták el, hogy a határozott hozzáállásom meglepte őket, általában nagyon félénk új

színészekkel vagy modellekkel volt dolguk. Mára olyan társaságkedvelő típus lettem, hogy a kövekkel is elkezdek beszélni. Viszont aznap este elmagyarázták nekem, hogy színész- és testbeszéd tanfolyamra szeretnének küldeni, majd csinálnak egy fotókönyvet és bemutatnak a casting rendezőknek. Új főszereplőt, leendő sztárt kerestek. Nem könnyű és nem is lesz könnyű – mondták. Azonnal megértettem, hogy ők is ambíciózusak, mint én, és be akarták bizonyítani mindenkinek, hogy jók.

Őszinte, korrekt, nem arrogáns emberek voltak. Ők ma is az ügynökeim. A találkozó után elkezdtem gyakorolni a színészetet minden nap két-három leckével. Nem volt nehéz alkalmazkodnom a különféle szerepekhez, talán azért, mert megtanultam egy bizonyos módon beszélni és cselekedni, attól függően, hogy ki áll előttem. Hat óra után az ügynökeim felkínáltak egy fiú szerepére, aki rondából és nincstelenből bájos és gazdag lett. Nem modellt akartak, hanem olyasvalakit, aki hajlandó formálni magát mind testileg, mind temperamentumban. A meghallgatás napján számítottam arra, hogy sorra kerülök a modellek és a színészek között, de végül engem választottak, mert ha nem is tudtam semmit a színészetéről, a karakterem és az, hogy kezdő vagyok, érdekes elem volt az írók számára. Valóságosabbá tettem volna a karaktert. Aztán elmagyarázták nekem a meghallgatási jelenetet. A főszereplő egy alacsony és arrogáns ügyvédnél volt előző nap, amikor megmentettem a főszereplő nővérét egy rossz helyzettől, ezért felajánlott nekem egy ezermesteri állást, hogy megjutalmazzon. A következő jelenetben egy nagy utcában jártam, ahol nem volt parkolóhely, amikor egy ponton megérkezett a kellemetlen ügyvéd az autójával. Közelednem kellett azzal, hogy itt nem parkolhatsz, mert jön egy teherautó. Kiabálni kezdett velem, én pedig nem hallgattam rá, mígnem a főhős engem figyelve meg nem kérdezte: Ki vagy? A nővérem vett fel téged? És hol vetted azt a pólót? A családomtól származik. Ó, igen? – válaszoltam neki. Aztán levettem és rádobtam. És így így nélkül mentem végig a sugárúton. Végül jól ment. Egyértelmű volt, hogy kezdő vagyok, de úgy gondolták, legfeljebb egy hónap alatt fel tudnak készíteni erre a szerepre. Abban a harminc napban tanultam a részt. Aztán kértek még egy találkozót a casting igazgatóval, és azt mondták, hogy a rendező is szeretne velem találkozni. Tudod mit mondott nekem? Hogy rondának kellett lennem! Le kellett volna fogynom néhány kilót, túl izmos voltam, és le kellett volna vágnom a szakállam, csak a bajuszomat hagyva. Azt mondta, változtassam a kifejezéseket és az attitűdöket, megmutatva, hogy egy kicsit félénk és introvertált is vagyok, nem csak merész. Egy hónapig kocogtam és diétáztam: hat kiló izmot fogytam. A következő meghallgatáson határozottan engem választottak. Életem fontos fordulópontjához érkeztem. Az ügyvédi hivatás most egy emlék volt, a színészi karrier várt rám. Még mindig emlékszem a rendezőre, aki az első tévésorozatomban irányított: Egy kemény nő, erős karakterrel, akit tiszteltek, de sokat segített nekem. Ahhoz, hogy azonnal akklimatizálódjak a szereposztásban, mentőmellény nélkül vettem magam a tengerbe, és meg kellett tanulnom úszni, hogy túléljem.

Életem fontos fordulópontjához érkeztem. Az ügyvédi hivatás csak emlék, várt rám a színészi karrier. / Ero arrivato a una svolta importante della mia vita. L'avvocatura era ormai un ricordo mi attendeva la carriera di attore.

Fiatal voltam és tapasztalatlan, és nálam sokkal jobb színészgárdával kerültem szembe. De tudtam, hogy a motiváció terén van előnyöm. Az életben mindig az akaraterőmnek köszönhetően sikerült elérni a célt. Kérdezéssel, megfigyeléssel, tanulmányozással megtanultam magamba szívni a szakma alapjait. A sorozat nagy sikert aratott, és a közönség kezdett megkedvelni engem. A rendező és a forgatókönyvírók felismerték bennem azt a sokoldalúságot és azt a képességet, hogy fizikai adottságaimnak köszönhetően nagyon különböző szerepeket tudok eljátszani. Ez az időszak azonban az elégedettségem ellenére sem volt könnyű. Nem voltam hozzászokva egy ilyen igényes munka ritmusához. A forgatások nagyon fárasztóak voltak: hajnalban kezdődött, és késő éjszaka végződött. Nem tudtam pihenni, úgy éreztem, egy sportoló életét élem. Jelentős fizikai és pszichológiai stressz a tökéletes teljesítmény érdekében. Minden másodperc létfontosságú volt, még egy jelenet megismétlésére sem volt idő. Minden nap tízet vagy tizenötöt forgatunk, majd nem

olyan, mintha egyetlen hét alatt elkészítenének egy teljes filmet. Versenyfutás az idővel, amely rengeteg fizikai és mentális stresszt generált mindannyiunkban. Én jobban bírtam, mint a többiek, köszönhetően az évek során kialakult erőmnek. Mindig a saját filozófiámat alkalmazva mint a sporthoz, próbáltam hozzászoktatni a testemet az erőfeszítéshez. Például ittam egy sört, vagy edzettem három órát éjszaka. A testem alkalmazkodott az erőfeszítéshez mind a relaxációs, mind a stresszes körülmények között, és amikor ilyen extrém fáradtságban találtam magam, kitartottam. De egy tévésorozat hosszú, és minél tovább mentünk, annál többet kellett tennem.

Szabadság / Liberta

Amikor átmentem a tévésorozat meghallgatásán, apám rám mosolygott, és azt mondta, hogy nem kételkedik afelől, hogy színész lehetek. Azt javasoljuk, hogy "Ne felejtse el olyan munkát választani, amely lehetővé teszi a boldogság elérését". Ezekkel a szavakkal arra akart emlékeztetni, hogy egy ilyen döntésnek elkerülhetetlenül ára van. Tovább folytatam amit mondott: "A siker és a hírnév nem mindig felel meg a szabadságnak. Te döntöd el, megéri-e az árát." Figyelmeztet, hogy mi történhet, ha tényleg ez lenne az álom, ő mellettem lenne, mint mindig. Egyetemista korom óta gyakran hallottam magamtól azt mondani: Tudod, hogy úgy nézel ki, mint egy színész? vagy akár színész is lehetnél. Néha hasonlítottak valakihez, és hízelgettek, de belül azt hittem, ha valaha is színész leszek, nem akarok úgy kinézni, mint bárki, aki lenni szeretnék, csak Can Yaman, önmagam, nem valaki más fénymásolata. Úgy döntöttem, hogy a kockázatok ellenére belekezek.

Most, hogy megkóstoltam ezt a rendkívüli mesterséget, meg voltam győződve arról, hogy megéri. Apám szavait csak később értettem meg igazán. Pályafutásom elején még csak huszonnégy éves voltam, keményen dolgoztam, esténként kijártam a barátokkal, új embereket ismertem meg, jó pénzt kerestem. Az anyagi szempont nagyon fontos volt számomra, mert végre nem kellett a családomtól segítséget kérnem. A tanulás során eltöltött évek alatt, amint tudod, anyának és apának sok áldozatot kellett hoznia, hogy tanulhassak, én pedig keményen dolgoztam, hogy a legjobb tudásom szerint kihozzam magamból amit lehet. A gazdasági függetlenség most nagy szabadságérzetet adott nekem. De a dolgok gyorsan felborultak, és az életem hamarosan dzsungel lett. Csak amikor elértem egy bizonyos ismertséget, akkor értettem meg, mit ért apám a szabadság szó alatt. Az enyém a közvélemény ítéletének egy nagyon kényes aspektusával szembesült. Ki határozza meg a képességeidet? Ki a szépséged? Ki határozza meg a játékod? A válasz: mindenki, vagy néhány! Munkám megítélésében nem csak a rendezők és a kritikusok, hanem a közönség és minden rajongó részt vesz. Én is sok embernek tudok tetszeni, de nem mindenkinek.. Idővel megtanultam, hogy ne érezzem magam emiatt rosszul. És nem a tetszeni akarás miatt éreztem rosszul magam, hanem azért, mert néha egyes ítéletek jobban fájnak, mint azt elképzelnéd. Most már szerencsére tudom figyelmen kívül hagyni őket. Nem vagyok az, aki nem fogadja el a kritikát, ellenkezőleg: szerintem mindenkinek van mit tanítania. Úgy döntöttem, hogy többet nem figyelek a pletykákra vagy az álhírekre, nem erre fogom építeni a színészi karrieremet, hanem mindig és csakis az elkötelezettségre és a tanulásra, ahogy eddig tettem. Mintha minden tapasztalatom, nehézségem, amivel szembesültem, egy gyakorló terep lett volna, hogy megerősödjek ott, és ahol most vagyok, óvatosan és higgadtan nézzek szembe a kritikákkal és a pletykákkal.

Néha valakivel összehasonlítottak, és hízelgett, de belül azt gondoltam, hogy ha valaha is színész leszek, nem akarok úgy kinézni, mint bárki, aki lenni szeretnék, csak Can Yaman magam nem valaki más fénymásolata. / A volte mi paragonavano a qualcuno di famoso e io ne rimanevo lusingato ma dentro di me pensavo che se fossi mai diventato un attore non avrei voluto assomigliare a nessuno avrei voluto essere solo Can Yaman me stesso non la fotocopia di qualcun altro.

Most jöttem rá, hogy felsoroltam a szakmám hátrányait, de színésznek lenni a legjobb munka a világon. A profik és mindazok, akik közel állnak hozzám, és gyönyörű szavakat mondanak nekem, akik a nevemet kiáltják, bárhol is találkoznak velem. Ahogy rám néznek, és a szeretet, amit minden apró gesztusban mutatnak. Ezek a fontos dolgok.

Utószó / Epilogo

Még csak harminckét éves vagyok, és sok olyan dolog történt már, ami felülmúlta a várakozásaimat. Semmi sem történt véletlenül: egész életemben tanultam, hogy felkészüljek oda, ahol ma vagyok. Óriási akaraterő kell ahhoz, hogy elérd a céljaidat. Csak elhivatottsággal és elhivatottsággal juthatsz el oda, ahová akarsz, és tudom, hogy tovább kell tanulnom és keményen dolgoznom, hogy elérhessem az eddig kitűzött célokat.

Semmi sem történt véletlenül: egész életemben tanultam, hogy felkészüljek ide, pontosan oda, ahol ma vagyok. / Niente é capitato perccaso: ho studiato una vita intera per arrivare preparato fino a qui, esattamente dove sono oggi.

Kész vagyok minden győzelmet kemény munkával megszerezni, készen állok arra, hogy mindig kihívást jelentsek magamnak. Ez nem lenne lehetséges, ha nem lennének mellettem csodálatos emberek. Montaigne azt írta, hogy a barátság hallgatólagos szerződés erényes emberek között. Itt azt gondolom: nem lehet barátság, ha nem ugyanazok az erények. Tudom, hogy szerencsés vagyok, mert utam során erényes embereket ismertem meg, akiket ma már barátainak nevezhetek. Nincs fontosabb érzés, még a szerelem sem. Az igaz barátság, a tiszta barátság örökké tarthat, mert nem a szerelmi kapcsolatok emocionalitása határozza meg. Ez olyasvalami, amit életem során folyamatosan tapasztalok. Vannak fontos barátaim, akikhez nagyon kötődöm. Ha némelyikkel nem is tudom leélni a mindennapokat, a kötelék nem változik. Olaszországban két különleges emberrel találkoztam. Angyalaimnak hívom őket. Ők Francesco és Roberto. Nagyon sok közös van bennük: ugyanazok az értékek, ugyanazok a szenvedélyek, ugyanaz a jót tenni akarás. Amikor úgy döntöttem, hogy elkötelezem magam egy fontos projekt mellett, amely talán a valaha volt legfontosabb, minden tekintetben támogattak. Közösen létrehoztunk egy non-profit egyesületet, amely segíti a kevésbé szerencsés gyerekeket, fiatalokat önmaguk kiteljesedésében, céljaik elérésében. Úgy hívják, hogy Can Yaman For Children, és ez az, ami végtelenül érdekel. Nagyon szeretném, ha a világ összes gyereke megengedhetné magának, hogy álmodozzon anélkül, hogy gazdasági vagy gyakorlati nehézségekbe ütközne, ahogyan az velem gyerekként megtörtént. És akkor Francescóval és Robertóval is sok kreativitást tudtam megosztani. Amellett, hogy a legközelebbi barátaim között vannak, munkatársaim is: mindegyiknek megvan a maga adottsága, mindegyik nélkülözhetetlen számomra. Olyan bizalmi környezetet hoztak létre, amely meggyőzött, hogy belekezdjek egy olyan kalandba, amelyet soha nem hittem volna lehetségesnek: létrehozni egy márkát Can Yaman Mania a nevémmel. Ez egy olyan cél, amiről már egy ideje álmodoztam, számomra ez tűnt az egyetlen módnak, hogy még közelebb kerüljek a rajongóimhoz. Ezért döntöttem teljes szívemből, hogy a márka első terméke egy parfüm. A hála jeleként élem meg mindazok iránt, akik mindig követnek, hogy közelebb kerülhessek egy egészhez, egy szimbiózishoz, nem érdekel, hogy a parfüm sikeres legyen, csak az, hogy a rajongóimat boldoggá tegye. Elérkeztünk ennek az útnak a végére, egy történetnek, amit már nagyon régóta szerettem volna megírni. Most sok projekt és sok új kihívás vár rám, és tudom, hogy ez, amit leírtam, csak egy része a történetemnek. Annyi anekdotám lenne annyi más titkom, de úgy érzem, új tapasztalatokat kell megélnem, mielőtt újra felfedném magam. Remélem, hogy mindaz, amit rád bízom, lehetővé tette, hogy megbízz bennük, lehetővé tették, hogy alaposan megismerj engem, és segít mindig felismerni az igazságot aközött, amit valakiről hallasz, és azt, amit egy személyről hallasz valóban. Jó életet mindenkinek!

Köszönet

Köszönöm partnereimnek, barátaimnak és órangyalaimnak, Francesco Cirullinak és Roberto Macellarinak, akik mindezt lehetővé tették. Köszönjük Giovanni Nastának a türelmét, és azért, hogy gondoskodott az írott történetről. Köszönöm Francesca Chilleminek, hogy mellettem volt ebben az időszakban. Köszönöm Nicoletta Strazzerinek, aki először elkísért ezen az úton. Köszönet Marcello Forte-nak, Barbara Ciruéei-nek és Francesco Listraninak a folyamatos támogatásukért. Köszönet a Studio Noesis-nek a professzionalizmusért, amellyel részt vettek a projektben. Köszönöm a Mondadori Electra csapatának, hogy hittek bennem.

Vége